

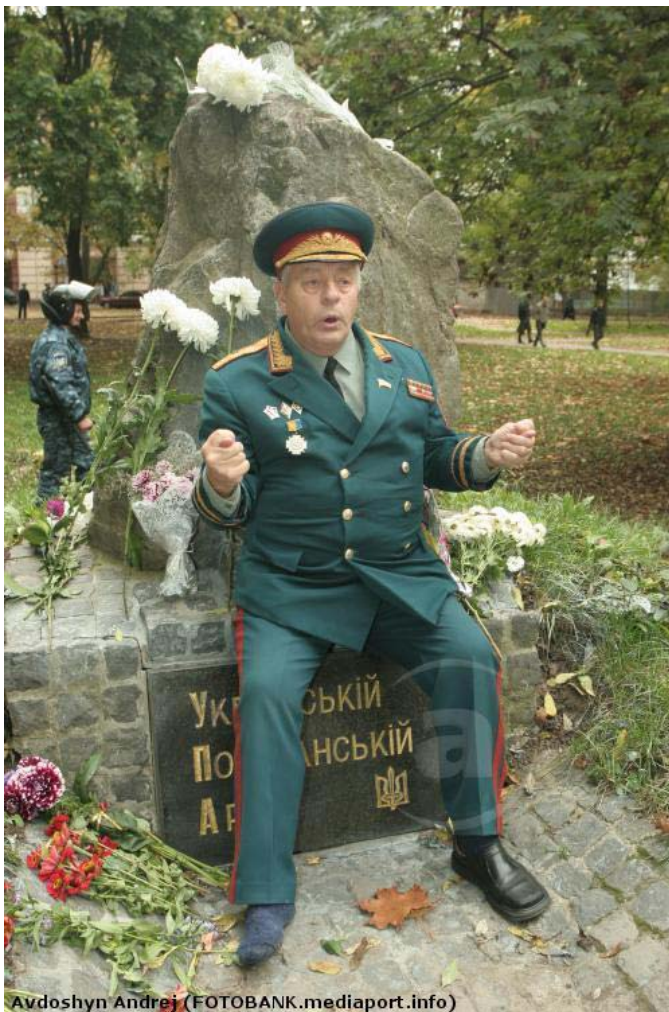
Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

жовтень 2006. ч. 16

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Українська влада на 15-у році Незалежності Держави у своїх намаганнях визнання УПА нагадує цього босоногого совітського "генерала", який всівся з дулями на єдиному пам'ятнику повстанцям у Харкові.

Avdoshyn Andrej (FOTOБANK.mediaport.info)

(детальніший комічний фоторепортаж про босоногого "бойця" дивіться всередині "ОВ")

14 жовтня - Свято Героїв

Поштівки Української Повстанської Армії

"ОВ" підготував до свята спеціальну веб-сторінку рідкісних поштівок УПА. Побачити їх можна на Інтернеті за адресою:

<http://ov.ottawa-litopys.org/poshtivkyupa/>

Міжнародна наукова конференція звернулася до Президента про УПА

Міжнародна наукова конференція „Ідеологія українського націоналізму на сучасному етапі розбудови Української держави”, що відбулася 12-13 жовтня 2006 р. в м. Івано-Франківську за участю науковців зі США, Польщі та ряду наукових центрів України – Дніпропетровська, Донецька, Дрогобича, Івано-Франківська, Луганська, Луцька, Львова, Києва, Одеси, Сімферополя, Сум, Харкова, Чернівців – всебічно проаналізувала феномен українського націоналізму, а в його контексті і національно-визвольну боротьбу українського народу в ХХ ст. та звертається до Президента України п. Віктора Ющенка і до Верховної Ради України з рекомендацією:

Визнати на державному рівні всі форми національно-визвольної боротьби українського народу в ХХ ст., їх учасників – борцями за державну незалежність України, а витворені в умовах цієї боротьби державні утворення – Українську Народну Республіку, Українську Державу (гетьманат П. Скоропадського), Західно-Українську Народну Республіку, Карпатську Україну, Українську Державу, відновлену актом 30 червня 1941 р. у Львові – попередниками сучасної Української держави.

Вважаємо, що такий крок з боку Президента та Верховної Ради України сприятиме консолідації української нації, закріпленню наступності в історії українського державотворення і забезпеченню суспільної стабільності на сучасному етапі розбудови Української держави.

Універсал в дії:

Облрада знесе всі пам'ятні знаки про УПА!

Депутати Харківської облради підтримали пропозицію депутата-комуніста Леоніда Стрижка щодо знесення в Харківській області всіх пам'ятних знаків, пов'язаних з діяльністю ОУН-УПА. Як передає кореспондент УНІАН, Л.Стрижка вважає за необхідне зняти такого роду "наочну агітацію", оскільки вона, на його думку, несе пам'ять про тих, "хто присягнув на вірність Гітлеру", і є "блюзнірською" стосовно радянських ветеранів і населення, яке пережило окупацію. Член фракції КПУ запропонував депутатам облради, зокрема, звернутися до Харківського міського голови Михайла Добкіна з пропозицією демонтувати такі пам'ятні знаки в самій столиці Слобожанщини. За пропозицію депутата-комуніста проголосувало 112 із 133 зареєстрованих на сесії депутатів, 19 не голосували, 2 утрималися і один висловився проти.

Від Редакції: "Оттавський Вісник" вітає зі святом Покрови колишнього вояка Української Повстанської Армії, засновника і довголітнього редактора видання "Літопису УПА" – п. Євгена Штендеру, якому "ОВ" завдячує своє розміщення і утримання в Інтернеті.

<http://ov.ottawa-litopys.org>

На даний момент сторінку ОВ відвідало понад чотири тисячі читачів.

УПА воювала з НКВД, а не з Червоною армією

Ярослав Сватко

У нас в Україні з'явилась нова традиція. До кожного дев'ятого травня в медіях починаються дискусії про примирення ветеранів. Якого звичайно ж, не відбувається. Але всі зайняті і всі на виду: в телебаченні, в газетах, інтернеті. А те, що результату немає – не так важливо, тут головне не війна, а маневри. Можна пояснити, чому коаліція не складається:

ветерани винні, бо примирюватись не хочуть, або хтось ставить утворення коаліції в залежність з визнанням УПА. Тут прослідковується славна традиція наших політиків, яка яскраво вималювалась на останніх виборах: говорити не про суть справи, а створювати політичне шоу, інформаційні ефекти, які з реальними речами, які цікавлять людей мають дуже мало спільного.

Спочатку про примирення. В Україні доволі давно (щонайменше два виборчих цикли) існує товариство ветеранів другої Світової, яке очолює Ігор Юхновський. В нього входять і упівці, і червоноармійці. Це примирення чи ні, коли ці люди входять в одну організацію? Я думаю, що так, а якщо хтось вважає, що ні – аргументи в студію.

Упівці твердять, що їм з червоноармійцями миритися ніби й нема чого, бо вони не сварилися. УПА практично не воювала з червоною армією, фронт пройшов і пішов далі, а УПА невеликими групами просочилась через лінію фронту і залишилась на своїй операційній території. Лише під Гурбамі чомусь цей план не був виконаний. Отож там для ліквідації угруповання УПА силою до 5 тис. бійців не вистачило внутрішніх військ НКВД, і для формування кільця оточення використовувались армійські частини, артилерія, авіація і бронепоезд. Саме тоді жива практика показала неефективність використання армійських частин проти УПА – незважаючи на те, що їм протистояло угруповання силою 35 тис. солдатів, повстанці прорвали оточення з доволі незначними втратами – 150 убитих та 60 поранених. Надалі ані УПА не давала можливості використовувати проти себе великі підрозділи, ані керівники, відповідальні за її ліквідацію, не робили операційно-методичних дурниць. Проти упівців використовувались спеціально навчені частини внутрішніх військ НКВД. І коли я чую від людини, яка називає себе ветераном, „они стреляли нам в спину”, у мене, після вивчення відкритих архівних документів з'являється обгрунтована підозра, що це не ветеран червоної армії, а боець ВВ НКВД.

А примирення УПА з НКВД – це щось зовсім інше, тут, коли одна сторона вимагає покаяння за те, що „они стреляли нам в спину”, то й сама повинна покаятись і за тих, яких вивезли в

Сибір на голодну і холодну смерть. Навіть не йде мова про бійців УПА – набагато більше було вивезено старих і дітей, просто щоб залякати населення. За священників, які згідно з обов'язком не брали до рук зброї – але яких знищили з тої ж причини – щоб не було інакодумства. Це не червоноармійці арештовували цивільне населення і охороняли ешелони телячих вагонів – але про це ніхто з „червоноармійців”, яким надають телефір наші телеканали не говорить – бо проблема, за великим рахунком, не в примиренні. „Примирення”, яке стає своєрідним національним піар-карнавалом, покликане відвернути нашу увагу від суті справи.

Суть проблеми полягає в іншому: чи люди, які в імені народу виконують владні функції в державі, визнають легітимність цієї держави, чи ні? Чи вони визнають право (я вже не кажу про обов'язки) людини захищати державну незалежність свого народу, чи скромно підмінюють цей термін „державна незалежність” чимось іншим, що звучить подібно, але має зовсім інший зміст.

Вкотре і вкотре питаю: Чи боролась під час другої Світової війни Червона армія за державну незалежність України? За Україну зі своєю армією, кордонами, валютою, Тризубом, синьожовтим прапором і гімном „Ще не вмерла”? Ну скільки можна уникати прямої відповіді на просто сформульоване запитання, і підмінювати його просторікуванням про боротьбу з Гітлером? Давайте наведемо ясність у ставленні до держави, яку ми маємо – окремо, а з Гітлером – окремо.

Неупереджене вивчення історичних документів показує, що будь яке, навіть просте згадування правомірності символів, під якими існує наша сьогоднішня держава та її державної самостійності тоді, коли діяла УПА, каралось в СРСР усією силою закону. І виконувало цей закон усією силою тодішніх звичаїв власне НКВД-МГБ-КГБ. І воювали вони проти УПА саме тому, що УПА стояла за це саме самостійництво. Вам не здається, що з боку держави - робити політично приниженою саме ту силу, яка за цю державу боролась – це не предмет для вивчення політиків, а радше політичних психіатрів?

Суттю проблеми, яку має наша держава з УПА є відповідь з боку держави на питання: чи потрібні їй громадяни, які в скрутну хвилину будуть готові зі зброєю в руках захищати її державну самостійність. Замість цього нам пропонують жити дружно. Ми вже таке мали в 1917 році. І отримали спочатку Крути, а потім Голодомор.

Суттю проблеми є відповідь держави на питання: хто протягом останнього століття проніс ідею державної самостійності України? Не ветерани НКВД-МГБ-КГБ повинні відповідати на це питання, і навіть не червоноармійці Ігоря Юхновського, які проводять спільні заходи з УПА, повинні відповідати на це питання. Це повинні сказати особи, яким народ дав право ставити на документи печатки з Тризубами. І не треба затуманювати проблему дискусією, була чи не була УПА

учасником другої Світової. Це не було місією УПА – зайняти чиюсь сторону у всесвітній колотнечі. УПА боролась за самостійну українську державу. І такий статус – борців за державну незалежність України – зніме питання, хто і за що боровся. Тільки от мабуть комусь інформаційних піар-приводів бракує – тому й піднімають проблему державного визнання тих, хто за державу боровся, раз – примиренням, інший – наданням статусу ветеранів.

При цій нагоді, звичайно ж спливає нагору сміття звинувачень діячів ОУН у колабораціонізмі. І знову держава не дає ясної відповіді на спроби затуманити достовірні факти історії. 6 липня, через 2 тижні після початку радянсько-німецької війни, гестапо заарештувало Бандеру і Стецька, і приводом було проголошення ОУН відновлення Української Держави та категорична відмова цих провідників відкликати Акт відновлення держави. Зазначу, держави з тими самими символами, під якими ми зараз живемо. Називати відсидку в Заксенгаузені протягом всієї війни колаборацією – це не предмет для політичних дискусій. Це предмет для вивчення політичною психіатрією.

І не лише це. Наша держава не помічає розстріляного гестапо на Полтавщині керівника Похідної групи ОУН Миколу Лемика – в 1941 році – чи не тому, що він боровся за справжню, не агітпропівсько-шизофренічну самостійність? Вона не помічає, що УПА була створена до початку Сталінградської битви – ну не з радянською владою вона боролась в Загоріві у 1942 році? Вона не помічає закатованого в гестапо творця підпільної мережі ОУН Івана Климівка – „Свєгена Легенду”.

Врешті, вона не помічає найголовнішого – за боязню визнати безумовне право України на самостійність (я підкреслюю – безумовне, без всяких ухилинь від прямої відповіді на головне питання прикладної історії держави) вона втрачає легітимність в очах народу. Хтось відмахнеться – яка там легітимність – мандат є, а до наступних виборів ще огого як можна цей народ замакітриги! Але від питань, які ставить перед політиком хід історії, відмахнутись неможливо. Його відповіді повільні, але їх неможливо оскаржити. Врешті, останні вибори дали достатню ясну відповідь тим, хто справжній діалог з народом намагався замінити піар-імітацією. Ті, хто намагається дати відповідь „ні вашим, ні нашим”, приречені бути відкинутими „і нашими, і вашими.”

Ющенко вирішив сам визнати вояків УПА

У секретаріаті президента готується указ глави держави про визнання вояків Української повстанської армії воюючою стороною у Другій світовій війні за незалежність України. Про це під час круглого столу: "Визнання УПА. Громадяни проти політиків?" повідомив радник президента Тарас Стецьків. "У секретаріаті готується відповідний указ на цю тему", - сказав Стецьків. Водночас він зазначив, що не може коментувати положення указу до його підписання.

"Те, що буде залежати від президента, і те, що в межах його компетенції, я впевнений, буде зроблено, і далі питання буде залежати від українського парламенту", - додав Стецьків. Він наголосив, що визнання УПА є обов'язком Української держави, але, очевидно, на це ще потрібен певний час. Радник президента зауважив, що є відповідний висновок урядової комісії щодо визнання вояків УПА, але залишається питання, чи направить нинішній уряд відповідний законопроект до Верховної Ради.

Гарний приклад для України

1 червня 2006 року уряд Естонії ухвалив законопроект рішення Рійгікогу "Про боротьбу громадян Естонії за відновлення незалежності Естонської Республіки". Згідно законопроекту "естонські громадяни, що виявляли спротив окупації Естонії СРСР та Німеччиною та боролись за відновлення незалежності Естонії визнаються борцями за

свободу." "Фактично суть законопроекту в тому, щоб визнати борців за свободу", - сказав міністр оборони Естонії Юрген Лігі на прес-конференції після засідання уряду "Текст чітко пояснює, що мається на увазі - борцями за свободу визнаються ті, хто боровся за відновлення незалежності Естонської Республіки (що робить коло зовсім маленьким) та проти окупації, яких у нас було дві - Німеччиною та Росією. Виключені з цього кола особи, що вчиняли військові злочини чи злочини проти людства"...

Черга за нами - за нашою громадянською свідомістю, нашою національною гідністю, та нашою совістю перед українськими героями. Героям слава!

Витяги з прес-релізу прес-служби Естонського уряду (Eesti Vabariigi Valitsus) <http://www.valitsus.ee/>

Ющенко пропонує скоротити армію на третину

Президент Віктор Ющенко пропонує до 2011 року скоротити чисельність Збройних сил України до 143 тисяч осіб, у тому числі 116 тисячі військовослужбовців. Відповідний законопроект, внесений главою держави, розміщений на офіційному сайті ВР, повідомляє Обком з посиланням на УНІАН. Зокрема, пропонується затвердити чисельність ВСУ станом на кінець:

2007 року - до 200 тис. осіб, у тому числі 152 тис. військовослужбовців;
2008 року - до 183 тис. осіб, у тому числі 143 тис. військовослужбовців;
2009 року - до 165 тис. осіб, у тому числі 131 тис. військовослужбовців;
2010 року - до 147 тис. осіб, у тому числі 120 тис. військовослужбовців;
2011 року - до 143 тис. осіб, у тому числі 116 тис. військовослужбовців.

Ющенко визначив цей законопроект як невідкладний для позачергового розгляду ВР. Під час розгляду цього проекту закону на пленарному засіданні ВР його буде представляти міністр оборони Анатолій Гриценко. У пояснювальній записці міністра зазначається, що законопроектом передбачене скорочення чисельності особового складу відповідно до Державної програми розвитку Збройних сил на 2006-2011 роки. Також Гриценко зауважує, що "на реалізацію закону необхідно 6112,7 млн. грн.", повідомляє "Інтерфакс-Україна". Як відомо, до 30 грудня 2006 року чисельність Збройних сил складає 221 тисячу осіб, у тому числі 165 тисяч військовослужбовців.

(про аналогії в українській історії читайте в цьому числі)

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

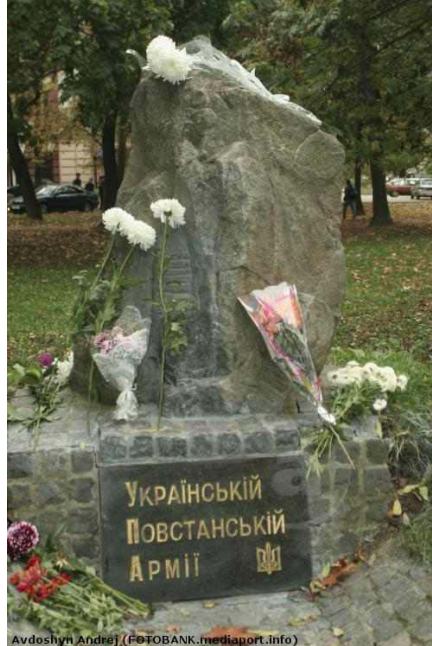
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

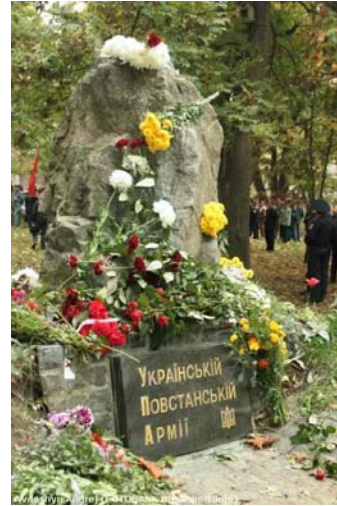
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

УПА В ХАРКОВІ

ІСТОРІЯ В МАЛЮНКАХ: босоногий керівник "Союза советских офицеров" чи клоун на пам'ятнику воїнам УПА?

Чому Хрущов товк мештом на засіданні ООН

Цей інцидент, з іншим клоуном - що трапився 46 років тому з першим секретарем ЦК КПРС Микитою Хрущовим під час XV Генеральної асамблеї ООН у Нью-Йорку, давно вже обріс легендами та анекдотами про "кузькіну матю" та гримання мештом по трибуні. Сам Хрущов так описує події 12 жовтня 1960 року у своїй книзі спогадів "Час. Люди. Влада":

"Виникло багато цікавих ситуацій. Під час обговорення якогось питання виступив представник Філіппін... Філіппінець виступав із промовою, скерованою на підтримку політики США, виставляючи себе прихвоснем американського імперіалізму. Я різко виступив проти нього з позиції соціалістичних країн. Не пам'ятаю аргументації, якою я користувався, але пам'ятаю, що використав вираз: "Ми ще вам покажемо кузькіну матю!"

Далі Хрущов згадує так: "Обговорювалось питання про колонії. Я взяв слово для репліки і вирішив її використати, щоб виконати доручення товаришки Їбарурі. Дуже різко виступив проти режиму Франко, не називаючи його прізвища, але характеризував цей режим реакційним і кривавим... Відразу ж виступив із реплікою представник Іспанії, той, що сидів у мене під носом. І після його виступу наша делегація і депутати інших соціалістичних країн зашуміли та затупотіли... Я вирішив додати жару, зняв мешт і почав стукати по пюпітру, та так, щоб було гучніше. Це викликало бурхливу реакцію у журналістів та фотографів".

Очевидно, диктуючи через десять років після цих подій свої спогади, Микита Хрущов дещо наплутав. Як згадують свідки тих подій, Хрущов був обурений не режимом іспанського каудильйо Франко, а тим, що СРСР прирівняли до колоніальних країн. Того дня, 12 жовтня 1960 року голова делегації СРСР Микита Хрущов прочитав із трибуни промову щодо внесення до порядку денного питання про ухвалення членами ООН "Декларації про надання незалежності колоніальним країнам та народам".

Після Хрущова з трибуни виступав представник Філіппін, країни, яка десятиріччями боролась за незалежність від Іспанії, США та Японії. Він вважав, що СРСР теж повинен надати незалежність підкореним народам. "На нашу думку, запропонована Радянським Союзом декларація повинна була б охоплювати та передбачати невід'ємне право на незалежність не лише народів та територій, які все ще залишаються під управлінням західних колоніальних держав, але також народів Східної Європи та інших районів, поглинутих Радянським Союзом, позбавлених можливості вільно здійснювати свої громадянські та політичні права..." - сказав він.

Почувши синхронний переклад цих слів, Хрущов вибухнув від гніву. Як згадує радянський перекладач Віктор Суходрев: "Хрущов любив знімати годинник із руки й крутити ними. В ООН він став гриміти кулаками по столі на знак протесту проти виступу філіппінця. В руці був затиснутий годинник, який просто зупинився. Тоді розлючений Хрущов зняв із ноги черевик, точніше плетену сандалю і став гримати обцасом по столі".

Тож виявляється, що Хрущова обурило згадка, що радянська імперія має звільнити народи, які підкорила. Зокрема й Україну. 1960-го такі речі вважали неймовірними. Однак вже за 30 років вони стали реальністю. Та справа босоногого Хрущова з мештами, як видно по фотографіях, символічно повторюється в жовтневі дні і в наш час.

Американський сенатор вніс Росію в список "ворожих режимів" через Україну

Голова сенатського комітету з міжнародних справ сенатор-республіканець Річард Лугар поставив Росію разом з Іраном і Венесуелою в один ряд у списку "ворожих режимів", що використовують свої енергоресурси для тиску на сусідні країни. З таким твердженням Лугар виступив на міжнародному "енергетичному саміті", що відкрився в Вест Лафайєті (штат Індіана). "Ворожі режими від Венесуели й Ірану до Росії використовують постачання енергії як засіб для тиску на своїх сусідів", заявив глава сенатського комітету у своїй доповіді, присвяченій характерові нових "енергетичних загроз" для національної безпеки США.

"Ми звикли думати в термінах, що стосуються ведення звичайних воєн між державами, але енергія зараз стає кращим видом зброї для тих, хто нею володіє", повідомив сенатор, попередивши про небезпеку "силового" використання енергетики в міжнародних відносинах. "Країни, що зіткнулися з припиненням подачі енергії або навіть просто з загрозою такого припинення можуть впасти у відчай, збільшуючи шанси на виникнення збройного конфлікту, тероризму й економічного колапсу", попередив Лугар. Як відомо, на початку року Росія загрожувала припинити постачання газу в Україну. Лугар у 2004 році був представником президента США на виборах президента України.

Українська історія: замкнені кола?

Коли впало російське самодержавство і зусиллями різних партій та представників дуже різних суспільних верств – від письменників до генералів, від заможних до незможних селянських активістів – постала вільна Україна, здавалося, що національна революція швидко розв'яже всі нагальні проблеми. Але, як відомо, сталося інакше. Зовсім інакше. Відтак історики досі сперечаються, що саме у першу чергу стало на заваді у ті часи – об'єктивні чи суб'єктивні чинники. Проте, здається, всі фахівці сходяться на думці: на відміну, скажімо, від фінів чи поляків, тодішні українські політики у своїй переважній масі не вміли підпорядковувати власні потреби та забаганки національним інтересам. Чи змінилося щось принципово з того часу? Що стосується чинника суб'єктивного, тут навряд чи хтось заперечуватиме – майже нічого. Лупати один одного по голові або обливати брудом вітчизняні політики (особливо ті з них, хто нещодавно був начебто щирим союзником) уміють першокласно. Але, схоже, суб'єктивне в новій українській історії надто вже переплелось із об'єктивним. Утім, можете самі винести висновок.

Як відомо, для Віктора Ющенка серед персонажів вітчизняної історії ХХ століття чи не найбільш близьким за духом є гетьман Павло Скоропадський, котрий очолював Українську державу у 1918 році. Принаймні, у своїх виступах на Майдані Ющенко майже щодня згадував Скоропадського, рідко – Грушевського і ніколи – Петлюру чи Винниченка.

Очевидно, така прихильність має під собою не тільки особисту симпатію, а і щось серйозніше, якісь ґрунтовні ідейні засади. Адже Павло Скоропадський був прихильником праволіберальної політики в економічній царині, цінував сильну державну владу, намагався мати добрі стосунки одночасно і з Європою і з Росією, розвиваючи в Україні національну культуру і в той же час шануючи російське культурне надбання. Нарешті, на відміну від більшості тодішніх політиків, гетьман високо ставив родинні цінності та християнську релігію.

Утім, не тільки це тісно споріднює Віктора Ющенка з Павлом Скоропадським. Гетьман широ намагався об'єднати всіх, в Україні суших, на ґрунті громадянського патріотизму, як сьогодні сказали б – в єдиній політичній нації. Розмови про "чистоту української крові" з ним не проходили, хоча абсолютна більшість гетьманського уряду складалася з етнічних українців. Проте при цьому серед уряду і серед гетьманського оточення превалювали особи, яких сучасники називали "українцями по крові, малоросами по духу".

А ще там були тодішні олігархи з об'єднання "Протофіс", котрим усе одно було, чиє пір'я скубти і під якими прапорами, аби тільки успішно наповнювалася власна кишеня. З числа високих діячів, котрі справді керувалися національними інтересами (а паралельно ще й були добрими фахівцями), можна назвати хіба що міністра закордонних справ Дмитра Дорошенка і низку генералів й адміралів з військового відомства плюс (беремо більш низький рівень) Дмитра Донцова (керівника урядової інформгенції) й деяких урядових чиновників. Інші ж (якщо вони були патріотами) не належали до числа професіоналів, а якщо були професіоналами, то навряд чи існували підстави назвати їх, по-перше, патріотами, по-друге, просто порядними людьми.

Справа в тому, що економіка Української держави Скоропадського, як і зараз, була експортно орієнтованою. Її швидке зростання пояснювалося дуже просто – Україна почала збіжжя, м'ясо та інші харчові продукти до країн "Троїстого блоку", туди ж ішли вугілля, метал, деревина, інша сировина. Але від такого швидкого економічного зростання

багатіло тільки кілька відсотків населення, а більшість українських громадян тільки біднішала. Добрі наміри гетьмана щодо піднесення добробуту всіх українців наражалися на тодішню олігархічну систему, і в результаті, як відзначав у своєму щоденнику добродішесний працівник гетьманського уряду Дмитро Донцов, Скоропадський примудрився увійти у конфлікт навіть із своєю головною соціальною опорою – заможним селянством, по-теперішньому кажучи – сільським середнім класом. Тому гетьман, приведений до влади за масовою підтримки статечних сільських господарів, порівняно швидко постав перед лицем аж кількох опозицій до себе. По-перше, більшовики, яких нацькувала Москва і штаб-квартира яких перебувала за межами України. По-друге, українські соціалістичні та національно-демократичні партії, з якими тривалий час Скоропадський намагався знайти спільну мову. По-третє, різноманітні анархічні та радикально-революційні групи прагнули скинути гетьмана як "ставленника німецького імперіалізму" – а там хоч трава не росте. І, нарешті, для політичних сил, які орієнтувалися на "білу" Росію, Скоропадський виглядав зрадником, мазепинцем, розкольником "великої і неподільної Русі".

Сам же Скоропадський за типом особистості та політичними переконаннями аж ніяк не був революціонером чи диктатором-автократом (не даремно Донцов пропонував йому керувати без узгодження з будь-якими державними інституціями, одноосібно, тим часом як Скоропадських ухилився від цього).

Гетьман був прихильником консервативно-еволюційних реформ, а в Україні у ті часи як більшість національної інтелігенції, так і суспільні низи вимагали революційних змін. І справді: як уже було сказано, доходи в країні розподілялися вочевидь несправедливо, більшість населення біднішала, а верхи жирували, і при цьому змінити виконавчу владу не могли – уряд призначався гетьманом одноосібно. Відтак не випадково активну діяльність у другій половині гетьманування Скоропадського розгорнули тодішні прихильники політичної реформи, очолювані лівим соціалістом Володимиром Винниченком. Вони вимагали скликання Національного конгресу, який перебере від глави держави реальні владні повноваження, залишивши йому якісь суто демократичні функції.

Існувала, до речі, у ті часи й організація "Батьківщина", яка спершу частково підтримувала гетьмана, а потім перейшла в радикальну опозицію. Але головним опонентом Скоропадського став прихильник так само одноосібної, проте революційно організованої влади, котрий вважав, що не гетьман, а він особисто порятує Україну. Звали цю людину Симон Петлюра.

Після тривалих політичних пертурбацій, переговорів, змін урядової конфігурації, спроб створити стратегічний союз між тими силами, на які спиралася Скоропадський і Петлюра, все закінчилося вибухом. Гетьман відправив у відставку уряд, у якому були представники команди Петлюри.

Петлюра і Винниченко, котрі ненавиділи один одного не менше, ніж Тимошенко та Медведчук, вступили у спілку. Новий уряд, призначений гетьманом, узяв курс на федерацію із "братньою нам Росією" – втім, швидше йшлося про конфедерацію, на кшталт теперішнього ЄС. У відповідь керована Винниченком та Петлюрою Директорія за підтримки майже всіх проукраїнських опозиційних сил (як лівосоціалістичних, так і поміркованих) почала повстання проти гетьмана. Крізь суспільство пролягла глибока лінія розколу, якою скористалися всі, кому тільки не лінки – від "білих" до "червоних", від анархістів до монархістів. І поїхало... А в еміграції врешті-решт опинилися і Петлюра, і Скоропадський.

Сергій Грабовський

Урятувати полковника Гриценка

У сучасній українській публіцистиці цей парафраз назви фільму Спілберга став уже звичним. Проте тут не до стилістичних нюансів і естетських пошуків. На кону – доля та майбутнє України. Реваншисти з “учорашніх” підбираються до останнього доказу королів: вони намагаються деморалізувати й підпорядкувати собі останній бастион президентської влади – армію. Взагалі-то, в цивілізованих суспільствах армія є майже винятково зовнішньополітичним інструментом і відокремлена від поточної політики. Уперше в незалежній Україні ми наблизилися до цього ідеалу тільки 2004 року, коли військово відомство очолив Анатолій Гриценко, авторитетний аналітик з унікальною військовою освітою і 25-річним стажем служби, полковник у відставці, кандидат технічних наук, військовий авіаінженер із кількома вищими освітами. Наголошую, вперше на чолі МО встала настільки освічена, сучасна та співмірна цивілізаційним устремлінням України людина, яка водночас добре знається на проблемах армії.

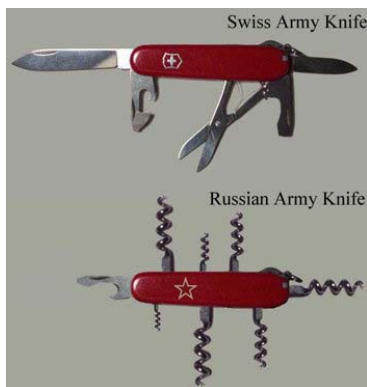
Гриценко – одна з останніх “білих ворон” в уряді, сформованому після серпневого “тихого путчу”. З погляду команди Януковича, в нього безліч недоліків: проєвропейська орієнтація, відданість законам та нації, а не особисто патронів, відсутність будь-яких особистих бізнес-інтересів і найменшого бажання лобювати ділові інтереси Донбасу. Отож, цілком зрозуміло, що “правильний” полковник став основним об’єктом комплексної атаки політтехнологів “голубих”.

Переконалися в цьому може кожен, увімкнувши будь-яку програму телебачення чи погортавши пресу. Несподівано виникли сотні інформаційних приводів, щоб цькувати військо, галасливо звинувачувати українську армію в злочинстві, безгосподарності, “лівій прихвизації”, дідівщині тощо. Пропагандистський шквал уже набув виразних ознак неприхованої маніпуляції громадською думкою.

Більшість ЗМІ мовчали, коли військові підбивали ракетами цивільні літаки та нищили сотні цивільних співгромадян бездарними авіашоу, коли розкрадали зброю та майно, коли іноземні солдати роками свавільно поводитися в Україні, наче вдома. Коли ж почався процес реального оновлення, коли засвітила перспектива європейського стандарту, почалося гарячкове вишукування скалки в оці, мета якого цілком очевидна – особиста дискредитація Гриценка, а відтак рикошетом і Президента Ющенка.

Схожа стратегія не є якимось специфічним винаходом піарників Януковича, а змавпована з кампанії, яку проводить низка російських ЗМІ проти тамтешнього міністра оборони Іванова, який може стати наступником Путіна – порівнюють не зміст повідомлень, бо, по суті, вони в Росії мають усі підстави для критики, йдеться про способи та форму фронтальної інформаційної атаки. Утім суттєва відмінність таки є – вищі органи виконавчої влади в Україні самі провокують армійські негаразди, відповідальність за які відразу ж покладають на міністра оборони. Дуже показовий приклад – стрімке урізання бюджетних коштів для війська, яке породило лавину звільнень кваліфікованих фахівців. Що має Гриценко до бюджетної ухвали парламенту, яку запропонували “кризовики” і вони ж підтримали?!

У цих умовах здорова реакція суспільства, організованої громадськості, політичних партій, які стоять на демократичних і проукраїнських засадах, мала б полягати в обґрунтованій недовірі до фальшивої інформаційної бульбашки, в прагматичному відсіюванні половини від зерна (бо недоліки, а то й серйозні проблеми в армії, звісно, є!). А ще – в моральній і

політичній підтримці українського війська, яка була такою вагомою на початках української незалежності, а пізніше кудись вивітрилася, затерлася за щоденними клопотами, за буденністю дрібних внутрішніх чвар.

Україні не загрожують біженці та мігранти – це радше клопіт Європи. Україні не загрожують національні меншини – вони залишилися жити в країні з порівняно високими стандартами свободи. Україні не загрожують навіть вітчизняні олігархи, бо годі підозрювати, що вони настільки божевільні, аби різати курку, яка несе їм золоті яйця. Україні реально загрожує насамперед її уряд, який хоче поневолити нас і підбирається до силових інструментів контролю. Захистимо Україну!

Андрій Павлюшин

ТРОХИ ЦИТАТ

З інтерв'ю - Степан Хмара, член колишньої фракції Української народної партії про БЮТ та УПА

“Зрозуміло, що Юлія Володимирівна завоювала велику популярність, і це не дивно. Вона є харизматичною особою, прекрасним оратором та блискучою акторкою, але в неї немає державних інтересів, замість цього Юлія Володимирівна бажає задовольнити свої максимальні амбітні інтереси досягнення влади. Візьміть такий факт. Не так давно на сесії ми голосували за включення до порядку денного законопроектів про визнання військовиків ОУН-УПА стороною, яка брала участь у війні. З фракції БЮТ, де є 41 депутат, проголосували лише вісім. Це вам реальні показники, як різняться слова і вчинки. Слова гарні, а вчинки говорять самі за себе. Про який патріотизм, про яку любов до України в такому випадку можна говорити?”

інтересів, замість

Почесні та самопроголошені титули

Зі статті - Тарас Кузьо, професор, Інститут європейських, російських та євразійських наук

“Питання почесних або самопроголошених титулів давно було проблематичним як в Україні, так і в українській діаспорі. В Україні в часи Кучми дуже багато губернаторів, заступників губернаторів та членів парламенту отримали докторські ступені не за правилами. Цікаво, скільки з цих професорів самі писали, або хоча б прочитали свої дисертації? А також чи вони коли-небудь захищали їх перед академічною комісією в належному процесі. Тому Віктор Янукович далеко не єдиний “професор” серед правлячих еліт України за часів Леоніда Кучми. В українській діаспорі ситуація трошки складніша, але розслідуючи її, ми зможемо побачити контекст, в якому належить офіційна біографія Зварича. У Великій Британії, скажімо, кожен лідер громади старшого покоління був “директором”, “інженером”, “полковником”, “магістром”, або “професором”.

Ці звання значать дуже мало

теперішнього покоління, народженого у Великобританії, але в громаді української діаспори вони позначали певну ієрархію. Присвоєні кваліфікації Зварича можуть відповідати цій системі – намагання довести свою важливість і таким чином право займати певне місце в громаді української діаспори.

Насправді багато таких звань членів української громади в Британії, як і в Північній Америці, є почесними або самопроголошеними. Рядові військові, котрі насправді служили в польській армії або дивізії “Галичина” в 1940-их роках, до 1980-их, 1990-их років стали полковниками або й генералами!”

Американська мрія. По-українськи

Американські козаки володіють скарбами, які важко оцінити грошми

“Американською мрією” зазвичай називають прагнення людини до кар’єрного успіху, фінансового благополуччя і здійснення цих планів.

Однак американська мрія, про яку зазначено в статті, жодним чином не пов’язана з банальним збагаченням. Йдеться про те, що можна віднайти національні багатства, які незмірно дорожчі за гроші. Бо історичну пам’ять і її матеріальні свідчення не можна виміряти ні в доларах, ні у гривнях.

На початку 1990-х років тільки зовсім ліниві видання не присвятили бодай однієї публікації міфічним скарбам гетьмана Полуботка. Кілька барил із золотом, нібито покладених під відсотки чи то до Імперського банку, чи то до Ост-Індської компанії, покликані були гарантувати прийдешнє мільйонерство всім без винятку громадянам України. Не склалося. Тепер уже й не зрозуміло – чи золота того не було зовсім, чи жадібні до гетьманського добра британці відмовилися повертати гроші з відсотками. Або ж – усе це було не більш ніж романтичною легендою.

Попри все, справжня неминуща цінність будь-якого народу – його історична пам’ять про славне минуле. А якщо ця пам’ять ще й підкріплена артефактами, виставленими в музейній експозиції та належним чином збереженими та вивченими, – тоді і музею гарантовано наплив відвідувачів, і вченим є чим зайнятися, і пересічні громадяни мають змогу долучитися до історії свого народу, близької й наочної.

Унаслідок історичних перипетій унікальні речі часів Запорізької Січі опинилися за океаном. Серед них – ризниця Покровської церкви Нової Січі, Євангеліє 1759 року, перначі, бунчуки, прапори Нової Січі, військова печатка та 35 курінних прапорів Війська Запорозького Низового, 14 запорозьких січових отаманських і курінних булав і перначів, ікона Покрови Пресвятої Богородиці, військові та полкові прапори буджацьких, дунайських, азовських козаків. Одним із найкоштовніших предметів (і в історичному, і навіть у матеріальному сенсі) є іконостас Межигірського монастиря. У цьому монастирі, який вважали козацьким духовним центром, як відомо, знаходили спокій від мирської марноти лихі рубаки – січовики, а в його розписі й оздобленні брали участь найкращі тогочасні художники.

До 1917 року ці реліквії зберігалися у Військовому соборі св. Александра Невського на Кубані. Під час революції, у лютому 1919 року, коли червоні війська наступали на Єкатериноград, козацька рада ухвалила рішення сховати регалії. Для супроводження святинь за кордон, у дружню православну Сербію, обрали п’ятьох: генерал-майора П. І. Кокунька, генерал-майора С. П. Звягінцева, полковника В. П. Білого, військового старшину

Я. В. Семикобиліна та патріарха кубанської історії, професора Кубанського політехнічного інституту Ф. А. Щербину. Козацькі скарби завантажили у дванадцять дерев’яних скринь – і з цього моменту почалася тривалі мандри козацької спадщини.

Майже за два місяці козаки зі своїм безцінним вантажем пройшли Новоросійськ, Константинополь (Туреччина), Салоніки (Греція) і у квітні 1920 року прибули до Белграда. Реліквії

декілька разів переміщували з місця на місце вже на території Сербії, зрештою вони знову повернулися до Белграда в сухе й тепле приміщення фортеці Калемерган. 1938 року козацьку спадщину перевели до музею військового міністерства на зберігання “до відновлення в Росії національної влади або відродження цілісності Кубанського козацького війська, яке буде визнано югославською державою”. Тим часом реліквії впорядкували спеціалісти, а козацьку експозицію виставили для огляду. Вона була своєрідним центром об’єднання козаків, які волею примхливої долі опинилися в еміграції.

Під час Другої світової війни музей пограбували. Військовий отаман В. Г. Науменко, який відповідав за зберігання реліквій, звернувся до німецького генерала Меля (який керував усіма музеями Німеччини) з проханням про допомогу. Виявилось, що майже все вціліло, зникли лише литаври, срібні труби та майно Гвардійського дивізіону.

Із допомогою генерала Меля отаман Науменко сподівався повернути вціліле майно у власність Кубанського козацтва, але виникли певні політичні труднощі – на право володіти та розпоряджатися реліквіями претендували т. зв. “вільні козаки”, які планували створити незалежну державу “Козакія”.

Лідер “козакійців” В. Глазков після окупації Сербії німцями оголосив усіх своїх прихильників “козацькою партією націоналістів” і став під знамена Гітлера. Попри все, після війни військові клейноди й інше майно повернули у власність Кубанського козацького війська. Восени 1944 року, коли до Белграда підступали радянські війська, скрині з регаліями вирушили в нові небезпечні мандри, які завершилися у США.

За 20 тисяч доларів, що їх зібрали козаки, (чимала сума на ті часи). Придбали триповерховий будинок в околицях Нью-Йорка. Там у п’ятнадцяти кімнатах розмістився Кубанський військовий дім, там же розмістили й козацькі скарби. Згодом побудували спеціалізований музей у місті Говел (штат Нью-Джерсі), де й досі містяться козацька спадщина.

Як відомо, кубанське козацтво сформували після зруйнування Нової Січі з її вцілілих козаків і з Чорноморського козацтва. Делегація відродженого кубанського козацтва вже відвідала Говелський музей і тепер тривають переговори про повернення реліквій – звичайно, на Кубань, у Російську Федерацію. Водночас в Україні про всі ці перипетії з козацькими скарбами нічого не було відомо. За часів царату та радянської влади будь-які відомості про козацтво в Україні ретельно замовчували. На жаль, із появою на політичній мапі світу незалежної України ця тенденція збереглася. Якби не допитливість, відомої дослідниці козацтва із Запоріжжя Людмили Маленко, про цю історію український загальнік ніколи не довідався б.

Завдячуючи пані Маленко та журналісту Вікторові Тригубу, в українських ЗМІ почалася кампанія за повернення частини козацьких скарбів (які безпосередньо стосуються української історії) з Америки на їхню батьківщину. Було б цілком логічно, якби та частина козацької спадщини, яка безпосередньо стосується українського періоду, знайшла місце в експозиціях

українських музеїв. Наукова громадськість, представники козацьких організацій і журналісти написали відкритого листа до Президента України В. Ющенка, провели декілька заходів, спрямованих на інформування суспільства та представників влади про неабияку наукову та моральну цінність козацьких реліквій для нашої держави.

Повернення реліквій в Україну, безумовно, посприяло б ідеям соборності української держави, адже козацтво завжди збирало у своїх лавах найкращих представників усіх українських земель без поділу на Північ або Південь, Захід або Схід. Потрібно усвідомлювати, що йдеться не про гроші – хоча тільки страхова вартість скарбів може сягнути суми з шістьма нулями в доларовому еквіваленті. У відблисках діамантів та ізмаргдів, якими оздоблено ефеси козацьких шабелів і отаманських перначів, ми передусім повинні бачити полум'я визвольних воєн із поневолювачами України. "Американська мрія" повинна стати в Україні наочним свідченням нашого славного історичного минулого та шанобливого ставлення сучасників до звитяги пращурів. Адже лише той народ, який шанує своє минуле, має підстави з упевненістю вдивлятися у майбутнє.

Дмитро Редько

Ізраїль купив два німецьких підводних човни

Ізраїль підписав контракт з Німеччиною у справі купівлі двох підводних човнів класу "Дельфін", повідомляє "Jerusalem Post". На думку газети, формальності були полагожені ще в липні. Газета зазначає, що з цих підводних човнів можна вистрілювати ядерні боєголовки. "Jerusalem Post" оцінює вартість контракту в 1,3 млрд. амер. дол. Нове надбання ізраїльських ВМС може перебувати під водою значно довше, ніж субмарини, які є у складі флоту зараз. На сьогодні Ізраїль має вже три підводні човни класу "Дельфін".

Буш стежить за американцями

Спецслужби США, за розпорядженням президента Джорджа Буша, провадили електронне стеження за американськими громадянами на території своєї країни. Таке зізнання Джордж Буш зробив, виступаючи з традиційним суботнім зверненням до співгромадян, -- передає ВВС. Таким чином він підтвердив дані, викладені у п'ятничній статті The New York Times, і водночас розкритикував видання. Через газетну статтю, за словами Буша, "наші вороги дізналися інформацію, яку не повинні були знати". Президент також закликав конгрес продовжити дію затвердженого після 11 вересня 2001 року так званого "Закону про патріотизм", який наділив правоохоронні органи безпрецедентно широкими повноваженнями.

Напередодні сенат відмовився піти на цей крок у зв'язку зі згаданою публікацією в газеті. У статті The New York Times йшлося про те, що Буш після 11 вересня 2001 року підписав таємне розпорядження, дозволивши

Агентству з національної безпеки прос-луховувати міжнародні переговори, переглядати електронну пошту сотень громадян країни, не ставлячи до відома суди.

На Чернігівщині знайшли поховання знатного вікінга

Чернігівські археологи знайшли поблизу села Шестовіца камерне поховання конунга вікінгів - начальника професійної дружини варязьких воїнів, що перебували на службі у київських князів. Як повідомив завідувач кафедри історії та археології України Чернігівського педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка Володимир Коваленко, для чернігівських вчених сезон археологічних розкопок, що проводилися протягом літа в Батуріні, поблизу Шестовіци та на Замглайських болотах, був вдалим і позначений цікавими знахідками.

Найбільш значним відкриттям археологічного сезону-2006 Коваленко вважає камерне поховання конунга вікінгів. Як свідчать знахідки, варязький вождь був похований разом з конем і рабиною. "Його високий соціальний статус підтверджують зброя і срібні елементи одягу", - уточнив Коваленко.

На його думку, знайдене поховання можна назвати відкриттям року в археології, а у Шестовіци таких знахідок не було з 20-х років минулого століття, коли там проводив розкопки місцевий археолог Петро Смоличев. "Цікава знахідка, вона вже викликала резонанс у наукових колах", - відзначив Коваленко.

Зараз знайдені матеріали знаходяться на реставрації в Києві, а потім будуть передані в Чернігівський історичний музей імені Тарновського.

Музейний портал

ФБР зацікавилось українською мовою

Федеральне бюро розслідування США потребує співробітників, які знають мови Близького Сходу, зокрема, арабську, фарсі й урду. Також вони набирають лінгвістів зі ще 37 мов (серед них – українська, російська, латвійська, литовська, вірменська, чеченська, казахська, таджицька, узбецька та туркменська). Як повідомляє газета "Вашингтон пост", п'ять років тому, як арабські терористи напали на США, виявилось, що тільки 33 агенти ФБР знають арабську, до того ж здебільшого поганенько і ніхто із цих агентів не працює у відділі ФБР, який координує розслідування, пов'язані з тероризмом. Навіщо їм здалися працівники, які знають українську мову, покаже час. Наразі можна лише здогадатися про причетність українців до антимирних об'єднань.

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
 Головний редактор:
Євген Штендера
 1 (613) 726-3187

Журнал розчислений на дослідників і читачів в Україні і діаспорах.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondnet.com

Парламент Франції прийняв дуже цікавий і для нас закон про визнання геноциду вірмен і встановив покарання за заперечення цього факту. Є закон, прийнятий у багатьох країнах, який передбачає кримінальну відповідальність за заперечення голокосту. І нема закону про кримінальну відповідальність за заперечення голодомору, за наклепи на вояків УПА.

і євреї, і татари, і узбеки (цілий загін!), і – о, жак! – росіяни. А скільки там було регіоналів – мешканців Східної та Південної України! І оці хлопці з Донбасу, Одещини, Криму били з успіхом не тільки німців, але й більшовиків. І носили тризуби, і співали „Ще не вмерла...”

До сьогодні вішають собак на дивізію „Галичина”, забуваючи при цьому, що дивізія нараховувала лише

„У серці моєму пунко співа нахтігаль”

Щороку на Покрови маємо скандал пов’язаний із протистоянням ветеранів II Світової Війни і щороку цілими відрами виливаються помії на сиві голови старих упівців, дивізійників „Галичини” та вояків „Нахтігально”. Нюрнберзький процес давно уже розібрався в тому, хто є хто, інакше б Англія ніколи не дозволила 10-ти тисячам вояків дивізії „Галичина” та УПА поселитися на її території та ще й одружитися з англійками.

„Однозначно погоджуюся, – написав Сергій Грабовський, – з тим, що сказав Сашко Положинський у статті “Поки влада не визнає УПА – доти вона не буде українською”. Ба більше – вона не буде ані європейською, ані демократичною”.

Але це тільки пів справи. Влада повинна раз і назавжди покласти край брехні, яка летить з вуст есдеків, регіоналів, комуністів і сатаністів конотопської відьми. Переважно ці наклепи лунають з вуст людей абсолютно некомпетентних, які окрім „Короткого курсу ВКПб” нічого на цю тему не прочитали. Але незнання не повинно звільняти від відповідальності.

У 1992 р. журналіст В. М. Радовський написав у ізраїльській газеті: „Це ж не секрет, що немалий вклад у катастрофу українського єврейства внесли українські військові формування, зокрема УПА, яка брало активну участь в акціях знищення багаточисельного гетто, в тому числі і в розстрілах євреїв у Бабиному яру”. Подібні звинувачення можна й зараз прочитати в інтернеті, в тому числі і на цьому сайті. Авторам цих небилиць, звичайно, не йдеться про історичну правду. Вояки УПА ніколи в жодних німецьких каральних акціях участі не брали та, зрештою, й сформувалася УПА вже тоді, коли з єврейським питанням в Україні було покінчено.

Свої перші бойові дії УПА розпочала якраз проти військ Вермахту і ніколи у жодних союзних стосунках із нацистами не помічена. В той час як про Рабоче-Крестьянскую Красную Армію цього не скажеш. Для усього світу II Світова Війна почалася у вересні 1939, але советська історія нам розповідала тільки про Великую Атечественную 1941-1945 рр. Хоча фактично СРСР вступив у II Світову теж у вересні 1939 в ролі агресора і союзника Гітлера. Після відомого “асвабанденія” Західної України та Західної Білорусії в майбутньому місті-герої Бресті з нагоди перемоги над Польщею відбувся спільний парад військ Вермахту і РККА. Фашисти і червоноармійці марширували пліч о пліч. Ото було видовище! Фактично перший парад Перемоги.

Тобто виходить, що спроби советської влади знайти союзника в особі Гітлера – це добре, а такі ж спроби з боку ОУН – погано.

Крім того УПА – це насправді інтернаціональне з’єднання, бо в рядах цієї армії були

11 тисяч вояків, більшість із яких полягла під Бродами. І чомусь при цьому забувається, що російськими за особовим складом були 800-та моторизована дивізія „Бранденбург”, 29-та і 30-та гренадерські дивізії СС, штурмбригада СС „Беларусь”, „Русский Охранний Корпус” (по суті теж дивізія, що складалася з кількох легіонів), а додайте до цього вояків „Русской Освободительной Народной Армии” та 5 дивізій „Русской Освободительной Армии” генерала Власова (включно з 15-тим козачим корпусом Вермахту, сформованого на базі 1-шої і 2-гої кавалерійських дивізій донських та кубанських козаків). І це ще не все, бо були й дрібніші з’єднання: 559-та піхотна бригада РОА, учбово-запасна бригада 15-го корпусу РОА, три російських легіони у Франції і т. д. Загалом кількість росіян і донських козаків, що воювали на боці німців, сягає півмільйона.

А ще, для порівняння, у німецьких військах служило 100 тисяч естонців, 25 тисяч латвійців, 10 тисяч татар, 40 тисяч голландців, 25 тисяч фламандців, 10 тисяч французів, 8 тисяч норвежців. Поляки так пристрасно кленуть українців, які служили в німецькій армії, сором’язливо замовчуючи, що поляків там було незмірно більше – аж 200 тисяч! Під кінець війни лише до армії Андерса долучено 36 тисяч полонених поляків з Вермахту. Якщо взяти німецьку поліцію, то там служило 40 тисяч поляків і 8 тисяч українців.

Називаючи упівців та дивізійників зрадниками, опоненти чомусь не уточнюють, кого саме вони зрадили. Советську владу? Але вона існувала в Західній Україні лише 20 місяців і при відступі у червні 1941 залишила гори трупів. Немає в Західній Україні жодного містечка чи села, де б з приходом німців не оплакувано помордованих тіл своїх рідних. Збереглися фотографії, свідчення очевидців, дані сучасної ексгумації, які демонструють нам жахливі злочини комуністичної системи: молоді студенти духовної семінарії з цвяхами в голові, вагітні жінки з розпоротими животами, юні черниці згвалтовані з повіризуваними персами...

Це все творили „визволителі”. То чи слід дивуватися тому, як галичани і воляняки зустріли їх у 1944? Якщо фашистів можна називати звірами, то чому я не можу назвати звірами комуністів? Для мене вони такі самі злочинці. І українська держава тільки

тоді відбудеться, коли дочекаємося свого „нюрнберзького” процесу і заборони компартії. Брат моєї мами – Юрій Сапіга, 21 рік, поет і художник – був замордований у Кременці разом з іншими студентами. Батьки упізнали його тільки за черевиками, які пошив йому дід. Труп студентів чекісти засипали

вапном. Мій батько був в УПА лікарем. З ним разом надавали медичну допомогу і лікарі-євреї, яких наші партизани вирятували з Тернопільського гетто.

Еліяху Йонес у книзі „Євреї Львова в годы Второй мировой войны и катастрофа европейского еврейства 1939-1944» перетворив батальйон „Нахтігаль” на дивізію та ще й вигадав буцім у червні 1941 до Львова увійшов також батальйон „Роланд”, який насправді ніколи у Львові не був. Крім того від щедрої своєї душі приписав їм злочини, до яких ці вояки ніколи не були причетні.

Дивізію „Галичина” звинуватив у тому, що вона нібито брала участь у придушенні повстання варшавського гетто у квітні-травні 1943 р. та в антиєврейських акціях на терені Галичини. Але дивізія „Галичина” тільки у жовтні 1943 почала формуватися у навчальних центрах Сілезії, а на ту пору німці вже придушили повстання у варшавському гетто й оголосили Львів „очищеним від євреїв”. У липні 1943 на всій території Галичини вже були ліквідовані всі „юденлаги”, а їхні в’язні знищені. Тим часом особовий склад дивізії перебував у навчальних таборах аж до кінця 1943 р.

Минулого року у „Дзеркалі тижня” з’явилася сенсаційна

стаття заступника директора Музею історії Києва Дмитра Малакова, члена наукової ради Громадського комітету пам’яті жертв Бабиного Яру. Науковець взявся за марудну, але важливу справу – він скрупульозно підрахував справжні, а не фантазійні жертви нацистів у Бабиному Яру. І таким чином розвінчав деякі міфи. Наприклад, що євреїв загинуло там аж 200 тисяч. Він довів на документальному матеріалі, що не 200, а... 40. Значно більше загинуло українців і росіян, а тому приватизація Бабиного Яру і побудова меморіалу, присвяченого лише одній нації, не має підстав.

Другий міф твердив, що євреїв розстрілювали українські поліцейські. За даними науковця розстріли проводив батальйон, що складався винятково з етнічних німців.

У звіті СПЕЦІАЛЬНОЇ УРЯДОВОЇ КОМІСІЇ „Про злочини німців на території Львівської області”, опублікованому по гарячих слідах у 1945, названо поіменно понад 200 прізвищ катів львівських євреїв. І серед них ЖОДНОГО українського прізвища. Авжеж, тоді ще ніхто не додумався ліпити з українців антисемітів. Але ж йонесам та еФеСБешникам, цим сумлінним орачам Інтернету, не про істину йдеться, а лишень про те, аби нізащо не допустити реабілітації вояків УПА. І зрозуміло чому. Чимало теперішніх ветеранів Велікаї Атечественнай – це чекісти, ястребки, тилові щурі і смершівці, кати мого народу, яких би слід переслідувати нарівні із колишніми гестапівцями. І вони, і їхні діти, які стали політиками та бізнесменами, будуть проти реабілітації УПА боротися до останку.

Нам невідомі документи, які б засвідчували, що комуністи під час війни засуджували винищення євреїв. Натомість документи за підписами митрополита Шептицького і націоналіста Кубійовича збереглися. Можна також ознайомитися і з постановою ОУН у квітні 1941 р., в якій говориться, що „протижидівські настрої українських мас використовує московсько-большовицький уряд, щоб відвернути їхню увагу від дійсного спрчинника лиха і щоб у час зриву спрямувати їх на погроми жидів”.

Цікаво, що Солженіцин, наводячи цей документ ОУН, цютливо опускає зацитоване речення, яке фактично застерігає населення від антиєврейських провокацій. Виявляється, і для колишнього дисидента Солженіцина теж чомусь вигідно показувати українців у кривому дзеркалі.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

“ОБ” рекомендує WWW

<http://www.oun-upa.org.ua/main/>

**Повстанське видання
"Український перець".
Згодом ідея журналу була перехоплена
окупантами і він виходив в Україні
протягом їх панування**

Рахів визнав ОУН-УПА

11 жовтня Рахівська районна рада (Закарпаття) прийняла рішення про визнання ОУН-УПА воюючою стороною в другій світовій війні, а її учасників, як і воїнів Карпатської Січі – борцями за волю України. В своєму рішенні депутати керувалися прикладом ряду областей західних регіонів нашої держави та з метою „утвердження в суспільстві духу примирення та встановлення історичної справедливості” і забезпечення гарантій соціального захисту ветеранів. Депутати Рухівської райради також ухвалили звернутися до Президента та Верховної ради України з пропозицією пришвидшити процес визнання на законодавчому рівні національно-визвольної боротьби, зокрема героїчного змагу ОУН-УПА та Карпатської Січі за українську державність.

Про необхідність українського націоналізму в Україні

Ще жодна постколоніальна держава не спиралася на ноги, якщо в ній не діяли потужні націоналістичні партії та рухи. Класичний приклад – Індія. Індійський національний конгрес, Мохандас Ганді і Джавахарлал Неру, поєднання сильною центральної влади з самоврядуванням штатів, нелегка боротьба з сепаратизмом і проведення успішної модернізації країни, яка сьогодні стрімко входить у число наддержав.

Не менш класичний приклад – Ізраїль. Усі політичні партії, ліві і праві, на час заснування цієї держави були виразно націоналістичними. Результат – хоча практично весь арабський світ оголосив Ізраїлю війну на знищення, ця держава зуміла ствердити себе, побудувати у пустельних місцинах передову економіку й зірвати радянські плани "десіонізації Близького Сходу".

Звичайно, радикальний націоналізм може призвести до кризи і навіть катастрофи у національному розвитку. Проте ще гірші наслідки має відсутність дієвого націоналізму: держава може просто де-факто розпастися, як це сталося з Сомалі.

Адже націоналізм – це саме той політичний рух, який кладе почуття патріотизму в основу своєї ідеології та практики, а для постколоніальної держави це якраз і є найголовнішим – створити спільну Patria, Батьківщину для всіх мешканців території, звільненої від влади метрополії.

З націоналізмом у нас, в постколоніальній Україні, складно. З двох причин. По-перше, через панівний ліволіберальний дискурс європейської політичної думки, який ототожнює поняття "нацизм" і "націоналізм" і доходить до того, що оголошує Олександра Лукашенку "останнім націоналістичним диктатором Старого Світу". Мовляв, націоналізм – це щось жахливе, щось страхотливе, на що сучасні люди не мають права – і це в той час, коли всі без винятку європейські держави свого часу постали і ствердилися на ґрунті націоналізму. Щоб не втратити обличчя перед Заходом, українські політики змушені відтак всіляко відхрещуватися від націоналізму – хоча в очах тієї ж ліволіберальної публіки служба в КГБ не виглядає вагомим ганджем.

По-друге, ті, хто претендує на роль українських націоналістів сучасної доби, здебільшого не розуміють, що таке нація, а відтак своїми уявленнями про націоналістичну ідеологію тільки підтверджують в очах загалу правоту західної професури та вітчизняних штатних "борців з буржуазним націоналізмом", котрі зараз перекувалися з марксистів-ленінців на "общечеловеків". Візьмімо для прикладу дві політичні сили, які претендують на роль справді націоналістичних.

Перша з них – Конгрес українських націоналістів. У його програмі сказано: "Основою ідеологічної доктрини Конгресу є

український націоналізм". І далі – дуже багато про Українську Націю (обов'язково з великої літери). Але чи варто аналізувати цю риторику, якщо чинний лідер партії Олексій Івченко, знаний серед журналістів як Льоша-Мерседес, створив КУНу тверду репутацію "даху" над газовими бізнес-оборудками з Росією?

Значно серйознішим гравцем на націоналістичному полі є Всеукраїнське об'єднання "Свобода" на чолі з Олегом Тягнибоком. Ця партія не задіяна у корупційних скандалах, у ній нема "грошових лантухів", її лідер походить зі знаного галицького роду, чи то пак, "дому", до чолівки "Свободи" входить низка інтелектуалів і т. д. Та й поведінка цієї партії більш виразна – скажімо, акція "Національна мобілізація" на початку вересня в Івано-Франківську чи заява про те, що перебування Віктора Ющенка на посаді президента становить загрозу національній безпеці України, оскільки впродовж всієї своєї каденції глава держави демонструє свою неадекватність ситуації та непрогнозованість, спонтанність власних дій і рішень.

І програмні документи партії конкретніші, ніж у КУНу – скажімо, йдеться не просто про захист національних прав українців, а про конкретні квоти для етнічних українців в органах влади – 78%, про мовний режим у ЗМІ, який би відповідав етнічному складу населення, про впровадження курсу "Геноцид українців" в освітні програми тощо. Але партія Тягнибока, як на мене, також не тягне на справді націоналістичну, ґрунтовану на українських традиціях. І ось чому. По-перше, надто багато у діяльності "Свободи" слів і пієтету перед минулим, надто мало дій і націленості в майбутнє.

Можна по-різному ставитися до радикального українського націоналізму 1930-40-х років, але він відзначався звитягою, жертвовністю і націленістю у майбутнє. Надметою була УССД – самостійна соборна держава української нації, гаслом рядових націоналістів – "Здобути або не бути!" І хоча справжню державу у ті роки здобути не вдалося, але над сталінським колгоспним рабством вояки УПА разом з "лісовими братами" Балтії перемогу здобули, а ще навчили кримінальний світ аж донині з шанобою ставитися до політзеків.

Отож то був чинний (себто дієвий) націоналізм, і в тім була його сила. Змінилася ідеологічна база цього націоналізму – з авторитарної на національно-демократичну – але активність, дієвість лишилася. Що ж "Свобода"? Її чин – більше словесний чи ритуально-некрофільський. Звичайно, треба шанувати пам'ять полеглих, бо ж це – одне з фундаментальних визначень людини, але чи скільки можна ридати під Крутами чи Берестечком?

Чому ми відзначаємо лише поразки, а не перемоги? Чому торік, коли поляки святкували "Чудо на Віслі", тобто перемогу Пілсудського над Тухачевським, котрий вів "червоних коней" до Рейну і Марни, "Свобода" не наполягла, щоб спільно відзначити не менш важливу перемогу генерала Безручка над Будьонним під Замостям?

А от недавні події в Феодосії, та й по деяких інших містах Криму. Чи не варто було б там продемонструвати націоналістичний чин, щоб поставити на місце російських "козаків"? Чи українські націоналісти боялися зачепити російські геополітичні інтереси? А чи, може, злякалися навіжених вітренківських бабусь? Може, я помиляюсь, але якби Олег Тягнибок у прямому ефірі ICTV напередодні березневих виборів затопив у піку Жириновському, коли той почав похамськи висловлюватися на адресу Інни Богословської, була б зараз "Свобода" у парламенті.

Але чину в українському націоналізмі не вистачає. Натомість там ціла купа дурниць, пов'язаних із ототожненням націй та етносу, із преференціями для "справжніх" українців, наче належність до таких гарантує патріотичність, фаховість і чесність. Схоже, ідеологи "Свободи" ніколи не вчили українську історію, а то б вони знали про молдованина митрополита Петра Могилу, полковників Морозенка-Мрозовецького (поляка), Герцика (єврея), Джелалієв (татар), Немирича (напівполяка, наполовину взагалі невідомо кого), гетьманів Пилипа Орлика (мати – з сім'ї хрещених євреїв) та Івана Мазепу (була таки у нього польська кров).

Знали б вони і про старших офіцерів та генералів УНР, ЗУНР, Гетьманату з не дуже типовими для українців прізвищами Дельвіг, Кравс, Отмарштайн, Бізанс, Сінклер, Комнін-Палеолог, Греков, Галкін, Алмазов, Кудрявцев, Рябінін, Астаф'єв, Булатов, Кануков, Губер – німці, шведи, росіяни, татари...

А ще про члена проводу ОУН Ріко Ярого, поета Юрія Клена, визначного філолога Юрія Шереха-Шевельова (етнічні німці чи австрійці), поета Максима Рильського й авіаконструктора Костянтина Калініна (польська кров). Я не кажу вже про двох провідних теоретиків українського націоналізму – В'ячеслава Липинського (етнічний поляк) та Дмитра Донцова (котрого щойно згаданий Липинський називав "кацапом").

А як бути із членом Центральної Ради, по тому – головою Всесвітнього союзу українок Софією Русовою (батько – швед Федір Ліндфорс, мати – французенка Анна Жарве) чи з головою Союзу Українок Галичини, а затим і всього світу Міленою

maidan.org.ua

Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

Урдницькою (мати – єврейка Іда Шпігель)? І куди подіти, зрештою, Георгія Гонгадзе? Іншими словами, "Свобода" йде казна-куди і казна-як. Тож у підсумку ясно: націоналістичного ферменту, який би не давав спати українському постколоніальному суспільству, нема, бо націоналісти наші не розуміють, що таке нація і як слід діяти в її ім'я. А жаль.

Сергій Грабовський

Уряд схвалив законопроект на захист учасників УПА

19 липня 2006 року Кабінет Міністрів України схвалив законопроект „Про соціальний захист учасників національно-визвольного руху 1939 — 1956 років за здобуття Україною своєї незалежності”. Про це повідомив Віце-прем'єр-міністр України В'ячеслав КИРИЛЕНКО. Йдеться про надання відповідного статусу, а також відповідних пільг всім учасникам збройних формувань, які боролися за свободу і незалежність України у складі Української Повстанської Армії, - сказав він. - Ці люди отримують ті ж самі соціальні гарантії, якими сьогодні користуються усі ветерани”.

За словами віце-прем'єра, „на сьогоднішній день ветеранів УПА та членів їх сімей не більше 15 тисяч, при цьому як мінімум половина із загальної кількості – це ветерани, у яких уже є відповідні соціальні пільги, надані їм на підставі рішень місцевий рад”. „Уперше за 15 років незалежності український уряд розглянув цю проблему і ухвалив позитивне рішення. Думаю, що це вагомий внесок в політику Президента України Віктора Ющенка, яка направлена на примирення усіх ветеранів, які боролися за свободу нашої Вітчизни”, - зазначив Віце-прем'єр. В'ячеслав Кириленко нагадав, що 14 жовтня 2005 року Урядова комісія схвалила фаховий висновок робочої групи істориків з вивчення діяльності ОУН і УПА Інституту історії Національної академії наук України. „Зокрема, в цьому документі говориться, що ОУН-УПА була тим військово-політичним чинником, який безпосередньо впливав на боротьбу українського народу за суверенну державу”, - підкреслив він.

Тимошенко називають Снігуронькою. Турчинова пастором. а Шкіля анчоусом

Якщо підійти до будь-якого школяра і спитати, як звуть президента України, він одразу ж відповідь: Віктор Ющенко. Ім'я президента, безумовно, знають всі. Але далеко не всім відомо, як Ющенка називають за очі.

І якщо на людях Віктора Андрійовича називають саме так, то в кулуарах його кличуть по-простому: "Ющ" або "Пасічник" (через особливу любов до бджіл). Вороги ж не гребують і образливим "Шрек" (через обличчя президента, на якому лишив свої сліди діоксин).

Тимошенко - справжня Снігуронька

Тимошенко ж люблять більше. Колеги називають її "Юля", а найбільші підлабузники – "Мама". Але після неодноразової появи Юлії Володимирівни у "білому" їй дали інше ім'я – "Снігуронька". У народі Тимошенко люблять

називати "Тимоха".

Турчинов - Залізний Фелікс

А от права рука Тимошенка Олександр Турчинов поплатився за своє СБУшнє минуле. Після того, як він посидів у кріслі голови цього відомства, його почали називати "Залізним Феліксом". Але є у нього і більш прості назвиська – "Шурік" та "Пастор" (через баптистське віросповідання).

Зачіска Шкіля зробила з нього Курчавого

У ще одного соратника Тимошенко – аж три прізвиська, причому всі різні. Перше – "Троцький" (через зачіску і борідку), друге – "Курчавий" (через кучеряве волосся), третє – "Анчоус" (через худорляву і витягнуту статуру).

Кінаха порівнюють з роботом

Анатолію Кінаху через його флегматичність і паталогічну відсутність емоцій дали прізвисько "Голова професора Доуля". У народі ж за Кінахом закріпилося стійке "робот".

"Я шоколадний заєць"

Порошенка як тільки не називають – "Порох", "Порошок", "Рошен", "Петро Рошенович", "Шоколадний заєць", "Шоколадний король" (всім

відомі кондитер-ські виробниці фірми Порошенка "Рошен").

Вінського називають так само, як і Сталіна

Соціалісту Йосипу Вінському (тезці "вождя народу") дали прізвисько Сталіна – "Коба".

Саддам Іванович

А прізвисько комуніста Адама Мартинюка звучить майже по-садистськи. Мартинюка називають Саддамом Івановичем...

Янукович-професор

У Віктора Януковича прізвиська майже народні. Колеги називають його так само, як і пів-України – "Янек". У партії його кличуть "Старшим", а "помаранчеві" люблять познущатися над його минулим, називаючи Януковича то "професором", то "завгаром".

Українські граблі, або чому історію України не можна читати без брому

Відомий український письменник та політичний діяч Володимир Винниченко в 1920-х роках, аналізуючи причини поразки української революції 1917-1921, писав, що українську історію без заспокійливого (брому) читати неможливо.

Стародавні римляни говорили, що історія – це мати навчання. Проте українські високоповажні політичні лідери або не читають рідної історії, або вважають себе вищими і мудрішими за попередників. Але чомусь завжди повторюють старі помилки. Одне слово, на їхньому шляху постійно трапляються граблі. Історичні.

В історії України такі "граблі" приводили до трагедій та великих жертв. Більше того – навіть до втрати державності. Особливо це стосується помилок тих, кого вир історії виводив на провідні ролі в українській державі.

Одним з найперших проявів такої політичної недалекоглядності, зрадницької позиції по відношенню до свого народу став кошований Іван Сірко. Цей справді щирий патріот України, який все життя борювався з турками і татарами, зробив багато добра для українців, та одного разу зробив вчинок, який дуже жорстоко вплинув на долю України.

1668 рік. Гетьман Дорошенко проганяє московські війська з Лівобережжя, об'єднує Україну. Здається, все – нарешті остаточна перемога. І в цей час Іван Сірко нападає на Крим. Хан, союзник Дорошенка, з усім військом повертається захищати свої землі. Дорошенко залишився без союзників і змушений був відступити назад на Правобережжя. Єдиний в період Руїни шанс відродити українську державу був втрачений.

Другим випадком, особливо болючим для України, стала зрада полковника Носа в 1708 році. Тоді гетьман Мазепа уклав союз з шведським королем Карлом XII. Шведська армія рушила на Україну. Розуміючи небезпеку втрати українських земель, московський цар Петро I посліла Меншикова з військом на гетьманську столицю Батурин.

Останній не зміг взяти добре укріплену фортецю з великими запасами провіанту і зброї і вже збирався відступати. Але знайшовся полковник Ніс, який зрадив своїх через особисту вигоду. Московські війська знищили Батурин та його мешканців. Падіння столиці надзвичайно вплинуло на моральний дух українців, які надалі побоялись підтримувати Мазепу, а також позбавило об'єднану шведсько-українську армію запасів. Після того була Полтава та фактична ліквідація самостійності України.

Проте найбільших помилок, які мали надзвичайно трагічне значення для України, припустився сам автор наведеної в заголовку статті цитати. Володимир Винниченко, голова уряду УНР в другій половині 1917 – початку 1918 року, своїми діями призвів до втрати Україною державності. Це зрештою закінчилося голодомором, репресіями та мільйонними жертвами. І що найболючіше, що ці помилки він зробив зі щирих особистих переконань.

Першою помилкою Винниченка стала відмова від професійної армії. Важко навіть уявити, але коли ще точилася перша світова війна і через Україну проходив фронт, коли більше двох мільйонів українців, які служили в царській армії, заявили, що вони готові служити рідній державі, коли було створено сотні "українізованих" військових частин, що налічували сотні тисяч вояків, Винниченко заявив: Україна ні з ким воювати не буде!

І... дав наказ розпустити армію та замінити її народною міліцією. А солдати пішли додому ділити землю. Український тодішній лідер забув про просту істину: армія – це гарант незалежності. Може, і теперішні українці ні з ким воювати не збираються, але це не виключає можливості виникнення агресії в наш бік. Другий його вчинок фактично є злочинним та заслуговує на жорстоке покарання.

Мешканці Зборова, що на Тернопільщині, добре знають про могили чеських легіонерів біля села Калинівка. Тут чехословацька бригада мала бойове хрещення. Але мало кому відомо, що в січні 1918 року командир чехословацького корпусу, який налічував 60 тисяч добре озброєних, вишколених та дисциплінованих вояків, звернувся до голови українського уряду Винниченка з пропозицією стати на службу УНР та дислокуватися на території України.

Згодом, після завершення першої світової війни, корпус мав повернутися додому, на територію Чехословаччини. Більше того, він запропонував збройну допомогу проти більшовицьких військ, які наступали на Київ. Та в цей надзвичайно важливий для України момент, коли збройні сили УНР були малочисельні через розпуск армії, коли червоний командир Муравйов зі своїми військами йшов на Київ, а під Крути рушили молоді студенти-гімназисти, Винниченко відмовився взяти на тимчасову службу УНР чехословацький корпус.

В історії немає поняття "якби". Та якби очільник УНР вирішив би інакше, Україна сьогодні давно була б самостійною державою. А мільйонних жертв та маси трагедій можна було б уникнути. І не було б сьогоднішньої ситуації в Україні, коли народ піднявся на революцію і вийшов на Майдан з одними ідеями, на виборах більшість підтримав помаранчеві сили, а в результаті недологості та зрадницької політики лідерів отримав так звану антикризову коаліцію з Партії регіонів, КПУ та СПУ.

Українцям Бог знову дав шанс змінити життя, побудувати українську за духом державу на українській землі. Та завдяки своїм лідерам українці знову стали на "історичні граблі".

Як би не виправдовувався Мороз, його вчинок в усі часи називався одним словом – зрада. Причому він зрадив не тільки помаранчеву коаліцію, а весь український народ, який голосував за БЮТ, "Нашу Україну" та СПУ, бо вірив, що ці сили об'єднаються, сформують коаліцію та уряд і нарешті зможуть змінити життя українця на краще. Вчинок Мороза, як і його вище згаданих попередників, може відбутись на долі всього українського народу.

Адже це не просто одна партія об'єдналась з іншою. Практично немає сумніву, що за подіями в парламенті стоїть Москва. Всі попередні дії, які робила Партія регіонів – і парад "мовних суверенітетів", і антинатовські та антидержавні виступи в Криму та південних областях України – покликані дестабілізувати ситуацію в країні. Та ні вони, ні прямий газовий, молочний та м'ясний тиск з боку Росії не дали результату.

Тому, коли утворилась помаранчева коаліція і стало зрозуміло, що Україна твердо стане на шлях євроатлантичної інтеграції та остаточно вийде з орбіти російського впливу, не виключено, що Москва дала певну вказівку всім своїм явним та таємним агентам і прихильникам. В результаті, раптово за два дні була сформована біло-синьо-червона (чи не нагадає це кольори російського прапора?) коаліція. І на сьогодні виникла пряма загроза незалежності України.

Що робити? Таке запитання на устах не одного українця. Не мовчати, не зневіритись, а діяти. Відстояти здобутки революції. Повірте, що ця коаліція недовговічна. Рано чи пізно вона впаде, бо не відповідає інтересам України, бо дуже суперечлива всередині. І люди оберуть інших.

Головне – не дати регіоналам та їхнім поплічникам нашкодити українській державі. А для цього, не виключено, буде потрібно знову вийти на Майдан. В цій ситуації саме президент має відіграти ключову, вирішальну роль. Саме він може спрямувати політичні події в те чи інше русло. Дай Боже, щоб він не наступив на ті трагічні "українські граблі", як це зробив Олександр Мороз.

Михайло Бігус

"Ющенко" стане чудовим доповненням до шампанського та ікри

Ім'ям президента України назвали тюльпан. Квітка так і називається - "Віктор Ющенко". Селекціонери з Нідерландів привезли до України квітку помаранчевого кольору. У офіційному сертифікаті тюльпана, зокрема, зазначено: "Цей сорт тюльпана... є помаранчевого кольору, який представляє і нагадує Помаранчеву революцію". Під час церемонії Ющенко побризкав квіти шампанським. "Не лякайтеся, мені сказали, що так потрібно зробити. Це не я придумав, це голландська традиція така", – пояснив президент, начебто виправдуючи, повідомляє "Комерсант".

Свого часу "іменних" тюльпанів були удостоєні такі відомі особистості, як Джордж Буш, Білл Клінтон, Нельсон Мандела, Альберт Ейнштейн, Дайана Росс, королеви Нідерландів та Великої Британії. Директор нідерландської компанії "Новаторські тюльпани" підкреслив, що виведення тюльпану "Віктор Ющенко" є знаком поваги до президента України та його народу. Ющенко високо оцінив жест голландських квіткарів. "Це не тільки витвір рук людських – це спосіб, у який Україні та її народу висловлено підтримку", - сказав президент. На презентації також були присутні дружина президента Катерина, діти Андрій та Віталіна.

Опудала на дорогах

Державна автомобільна інспекція управління Міністерства внутрішніх справ у Полтавській області 3 липня почала встановлювати манекени автоінспекторів на небезпечних ділянках автоtrasи "Київ-Харків". Про це повідомив журналістів начальник ДАІ Полтавської області Віктор Градоблянський. За його словами, нововведення пов'язане з реформуванням і скороченням цього року штату автоінспекторів, яких не вистачає для патрулювання доріг. У травні завершилося структурне реформування ДАІ, внаслідок чого особовий склад ДАІ скоротили вдвічі й на 40% збільшили склад патрульно-постової служби. Відтак замість справжніх інспекторів із магазинів набрали пластмасових, повідомляють "Українські новини".

Працівники обласного ДАІ пояснили, що, побачивши патруль із манекеном, водії сприймають його за реальний, переморгуються, знижують швидкість. Кількість подій на цій автоtrasі за десять днів знизилася втричі. За даними ДАІ, нині три манекени, перевдягнені у форму автоінспекторів, "чергують" за графіком у салонах машин із символікою ДАІ, але без двигунів і приладів керування. Через успішність експерименту ДАІ має намір збільшити кількість таких постів.

Їх розміщуватимуть здебільшого біля АЗС або автостоянок – там, де за ними можна вести спостереження. ДАІ побоюється, що зловмисники можуть зламати манекени, побачивши, що це не справжні міліціонери.

Колишній співробітник СБУ – російський агент

Колишній полковник СБУ Валентин Крижановський наказом президента Путіна одержав російське громадянство. У цей час Крижановський перебував у СІЗО міста Твері, а українські та російські силовики за поданням Генпрокуратури України вели переговори про його екстрадицію. Надання російського громадянства Крижановському стало повною несподіванкою для Києва. Високопосадовець керівництва СБУ заявив у коментарі для "Української правди": "Назвати те, що трапилось, недружнім жестом проти України і її правоохоронних органів буде занадто м'якою оцінкою. У відношенні Крижановського був застосований особливий механізм одержання громадянства Росії, передбачений лише у виняткових випадках. Фактично, це було зроблено з метою врятувати від правосуддя людину, проти якої розслідується кримінальна справа в Україні. У СБУ є підстави вважати, що полковник Крижановський, будучи тривалий час співробітником українських спецслужб (ГУР МО і СБУ), де-факто під глибоким прикриттям працював на російські розвідувальні органи".

Український альпініст увійшов до Книги Гіннеса

Так, після чотирьох днів підняття на вершину Ельбрусу зійшов 80-річний українець, майстер міжнародного класу Володимир Моногаров. За словами найстарішого українського альпініста, на вершині він відсвяткував своє "40-річчя, помножене на 2". Результат поважного громадянина України буде зафіксований Книгою рекордів Гіннеса, де йтиметься приблизно про наступне: "Володимир Моногаров – найстаріша людина на планеті, що піднялася на гірську вершину". Також представники Книги рекордів зафіксують і факт сну Моногарова на двох вершинах гір. Виявляється, українець – перша людина у світі, яка дозволила собі відіспатися на Ельбрусі. Тут слід нагадати, що висота Ельбрусу, який є найвищою вершиною Кавказького хребта, складає 5642 м.

У гори Моногаров пішов не один, а у супроводі лікаря та ще

п'ятьох альпіністів. При цьому українець ніс на собі 15 кілограм речей та їжі і не користувався кисневим балоном. За його словами, температура повітря складала мінус 21 градус, а у палатках вона підіймалася до мінус 6 градусів. На вершині Ельбрусу скелелаз-рекордсмен встановив український прапор, при цьому сказав, що зовсім не жалкує, що не зміг відзначити свій ювілей із шампанським. "Навіть якби цей напій не замерзав у горах, все одно б не взяв його. По-перше, я категорично проти алкоголю, а по-друге, зайву поклажу на собі нести погано", - сказав Моногаров.

Масонський проект

Серпень 2006. Одеса. Спекотний купол неба нависає над парасолями приморського кафе. Засмагли до найтемніших відтінків горіхової палітури, наші дівчата пітніють, сміються й раз у раз зазирають до паші мобільника-жабки. Там смішні приколи. Тим часом бородатий, персоподібний – така собі копія плакатного шейха, тільки замість чалми в нього панамка – мій співрозмовник раптом відривається від зафарбованого “віскаріком” льоду у склянці. Він озиряється на широку портову панораму й каже мені: “Володимире (він завжди називає мене повним ім'ям, без скорочень і фамільярностей), що більше живу, то більше переконуюся, що Україна стала одним із найвдаліших масонських проектів”.

Я ввічливо посміхаюся цій заяві. Я вже не вперше чую це припущення, яке ледь не вороже всьому напружено-поісториченому мисленню пересічних обивателів країни У. Припущення, що не підкріплене вагомими аргументами. Принаймні мені не відомі такі вагомі аргументи. Я навіть даю собі слово, що після повернення до Франківська, до рідного комп'ютера та бібліотеки, дам собі роботу дослідити це питання й щось таке написати. Й ось тепер я виконую адресовану призабутим боргам (чи то призабутим богам) обіцянку. Обіцянку, так невперто народжену під топазовим розжареним небом. Між гарячими тілами юних засмішених темногоріхових одеситок.

...Відомий реформатор європейського масонства XVIII століття, член багатьох вищих вільномулярських керівних структур – орденських капітулів (Фенікса, Кароліни, Св. Якоба тощо), німецький націонал-романтик Йоган Гердер у кращих традиціях тієї синтетичної доби, пов'язував національне відродження Німеччини з національним пробудженням слов'янських народів. Високоповажаний каменярь не обійшов пророкою увагою України. Гердер писав у часи революційного присмерку куртуазної епохи (коли на наших пісках ще все спало, а майбутній майстер ложі “Любов до Істини” Котлярєвський ще й не сів за віршоване плетиво “Енеїди”):

“Україна стане новою Грецією. Чудове небо над головою цього народу, його весела вдача, музичність, родючість його земель тощо – все це коли-небудь прокинеться. З багатьох малих диких народів, якими були колись-то і греки, виникне цивілізована нація. Її кордони будуть простягатися до Чорного моря і звідти по всьому світу. Угорщина, всі її народи, частина Польщі та Росії стануть причетними до цієї нової культури”.

Отже, незаперечним фактом є те, що майбутня незалежна “цивілізована Україна” хвилювала уяву масонських лідерів Європи. Хвилювала ще за ціле століття до Шевченка й кирило-мефодіївців.

За легендою, ідею майбутнього незалежного статусу України до обговорення на роботах європейських лож впровадив гетьманіч Жорж (Грицько) Орлик, якого на самому світанку франкомасонства у Франції (десь між 1723 і 1732 роками) прийняли до системи регулярного послуху в “шотландській обрядності”. Саме там, у французьких ложах, у середовищі найвищої аристократії лотарінгських та орлеанських гербів, творилася велика європейська політика гламурного та піратського вісімнадцятого століття. Росія ж у ті часи була ворожою для правлячої французької верхівки східною імперією. Й залишалася такою за малим винятком ще понад півтора століття, аж до 1891 року, коли цар Олександр III приїхав до Парижа робити Антанту.

Тому все, що могло послабити або ж уразити Росію, знаходило співчуття та позитивний відгук у салонах герцога Конті та графа Бролі. Саме ці верховні масони керували зовнішньою політикою королівства від імені Найхристияннішого монарха Людовіка П'ятнадцятого. Знайшлося місце в політичних схемах французів і для сина Пилипа Орлика.

Гетьманіч неодноразово “під прикриттям” навідував Україну. Ці таємні подорожі мали на меті з'ясувати спроможність українського козацтва у “час X” виступити проти Петербурга. В Парижі готували всеєвропейську війну. Туреччина втрачала Кубань і Крим. Султан був готовим стати зняряддям у руках великих держав. Від козаків у цих “розпонятках” дещо залежало. Як оповідає засвідчена історія, у серпні 1734 року російський фельдмаршал Мініх наказав військовій контррозвідці захопити Орлика-молодшого як небезпечного турецького шпигуна.

У районі Кам'янця-Подільського Г. Орлика і його людей надгогнав й оточив загін росіян під орудою капітана Джеймса

Кейта, англійця за походженням, регулярного масона (ложа “Атлантус”, третій градус). Становище гетьманіча було безнадійним. До кордону з Туреччиною було ще декілька кілометрів. Під прицілом російських мушкетів він викрикнув таємний масонський “заклик відчаю”: “До мене, діти вдови!”

Зачувши ці слова, Кейт наказав опустити рушниці й під'їхав до Орлика. Той повідомив капітанові, що везе таємне масонське листування між петербурзькими, краківськими та паризькими ложами. За законами ордену вільних мулярів (відповідно, за правилами честі європейської шляхти) офіцерська присяга Кейта на вірність російській імператриці була нижчою за масонську клятву, що вимагала за будь-яких обставин рятувати братів по ордену. І Кейт відпустив Орлика, врятувавши життя йому та його супутникам. Сам капітан Джеймс після цього випадку змушений був залишити російську службу.

Так уперше масонські мотиви почали вплітатися в тканину української історії.

Володимир Сикілев

Британці згадують Палестину

22 липня в Ізраїлі відзначили 60-ту річницю теракту в єрусалимському готелі “Цар Давид”, у якому була розміщена штаб-квартира британської адміністрації в підмандатній Палестині. До цієї дати в готелі встановили меморіальна дошку з написом: “У готелі розташовувався секретаріат британського мандата і штаб-квартира збройних сил. У липні 1946 року борці організації “Іргун” за наказом Руху єврейського опору заклали у фундамент будівлі вибухівку. Попередньо було зроблено низку превентивних заходів, британських окупантів попросили негайно покинути готель. Через причини, відомі тільки британцям, готель не евакуювали, і через 25 хвилин бомби вибухнули. На жаль, загинула 91 людина”.

Такий напис неабияк обурих британців. У Лондоні заявляють, що жодних попереджень не було, а ізраїльські терористи навмисне підірвали будівлю, намагаючись знищити якомога більше людей. Британське видання The Times називає справжнім блюзнірством той факт, що, з одного боку, Ізраїль уголом проголошує боротьбу з палестинськими та ліванськими терористами, а в цей час на місці трагедії екскурсії проводить один із тих, хто 60 років тому здійснював цей теракт.

Юлія Ожійська

*Збереглися свідчення
жахливі злочини
комуністичної системи:*

молоді студенти духовної семінарії з цвяхами в голові, вагітні жінки з розпоротими животами, юні черниці звалтовані з повирізуваними персами...

Парламент Франції прийняв дуже цікавий і для нас закон про визнання геноциду вірмен і встановив покарання за заперечення цього факту. Є закон, прийнятий у багатьох країнах, який передбачає кримінальну відповідальність за заперечення голокосту. І нема закону про кримінальну відповідальність за заперечення голодомору, за наклепи на вояків УПА.

Щороку на Покрови маємо скандал пов'язаний із прогностичним ветеранів Другої світової війни і щороку цілими відрами виливаються помії на сиві голови старих упівців, дивізійників „Галичини” та вояків „Нахтігалю”. Нюрнберзький процес давно уже розібрався в тому, хто є хто, інакше б Англія ніколи не дозволила 10-ти тисячам вояків дивізії „Галичина” та УПА поселитися на її території та ще й одружитися з англіїками.

„Однозначно погоджуюся, – написав Сергій Грабовський, – з тим, що сказав Сашко Положинський у статті “Поки влада не визнає УПА – доти вона не буде українською”. Ба більше – вона не буде ані європейською, ані демократичною”.

Але це тільки півсправи. Влада повинна раз і назавжди покласти край брехні, яка ллється з вуст есдеків, регіоналів, комуністів і сатаністів конотопської відьми. Переважно ці наклепи лунають з вуст людей абсолютно некомпетентних, які окрім „Короткого курсу ВКПб” нічого на цю тему не прочитали. Але незнання не повинно звільняти від відповідальності.

У 1992 р. журналіст В. М. Радовський написав у ізраїльській газеті: „Це ж не секрет, що немалий вклад у катастрофу українського єврейства внесли українські військові формування, зокрема УПА, яка брала активну участь в акціях знищення чисельного гетто, в тому числі і в розстрілах євреїв у Бабиному Яру”. Подібні звинувачення можна й зараз прочитати в інтернеті, в тому числі і на цьому сайті. Авторам цих небиліць, звичайно, не йдеться про історичну правду. Вояки УПА ніколи в жодних німецьких каральних акціях участі не брали та, зрештою, й сформувалася УПА вже тоді, коли з єврейським питанням в Україні було покінчено.

Свої перші бойові дії УПА розпочала якраз проти військ Вермахту і ніколи в жодних союзних стосунках із нацистами не помічена. В той час як про Рабоче-Крестьянскую Красную Армію цього не скажеш. Для усього світу II Світова Війна почалася у вересні 1939, але советська історія нам розповідала тільки про Великую Атечественную 1941-1945 рр. Хоча фактично СРСР вступив у II Світову теж у вересні 1939 в ролі

На боці німців воювало півмільйона росіян

агресора і союзника Гітлера. Після відомого “асвабадження” За-

хідної України та Західної Білорусії в майбутньому місті-герої Бресті з нагоди перемоги над Польщею відбувся спільний парад військ Вермахту і РККА. Фашисти і червоноарміїці марширували пліч-о-пліч. Ото було видовище! Фактично перший парад Перемоги.

Тобто виходить, що спроби советської влади знайти союзника в особі Гітлера – це добре, а такі ж спроби з боку ОУН – погано. Крім того, УПА – це насправді інтернаціональне з'єднання, бо в рядах цієї армії були і євреї, і татари, і узбеки (цілий загін!), і – о, жах! – росіяни. А скільки там було регіоналів – мешканців Східної та Південної України! І оці хлопці з Донбасу, Одещини, Криму били з успіхом не тільки німців, а й більшовиків. І носили тризуби і співали „Ще не вмерла...”

До сьогодні вішають собак на дивізії „Галичина”, забуваючи при цьому, що дивізія нараховувала лише 11 тисяч вояків, більшість із яких полягла під Бродами. І чомусь при цьому забувається, що російськими за особовим складом були 800-та моторизована дивізія „Бранденбург”, 29-та і 30-та гренадерські дивізії СС, штурмбригада СС „Беларусь”, „Русский Охранный Корпус” (по суті теж дивізія, що складалася з кількох легіонів), а додайте до цього вояків „Русской Освободительной Народной Армии” та 5 дивізій „Русской Освободительной Армии” генерала Власова (включно з 15-м козачим корпусом Вермахту, сформованого на базі 1-ї і 2-ї кавалерійських дивізій донських та кубанських козаків). І це ще не все, бо були й дрібніші з'єднання: 559-та піхотна бригада РОА, учбово-запасна бригада 15-го корпусу РОА, три російських легіони у Франції і т. д. Загалом кількість росіян і донських козаків, що воювали на боці

німців, сягає півмільйона.

А ще, для порівняння, у німецьких військах служило 100 тисяч естонців, 25 тисяч латвійців, 10 тисяч татар, 40 тисяч голландців, 25 тисяч фламандців, 10 тисяч французів, 8 тисяч норвежців. Поляки так пристрасно кленуть українців, які служили в німецькій армії, сором'язливо замовчуючи, що поляків там було незмірно більше – аж 200 тисяч! Під кінець війни лише до армії Андерса долучено 36 тисяч полонених поляків з Вермахту. Якщо взяти німецьку поліцію, то там служило 40 тисяч поляків і 8 тисяч українців.

Називаючи упівців та дивізійників зрадниками, опоненти чомусь не уточнюють, кого саме вони зрадили. Советську владу? Але вона існувала в Західній Україні лише 20 місяців і при відступі у червні 1941 залишила гори трупів. Немає в Західній Україні жодного містечка чи села, де б з приходом німців не оплакувано помордованих тіл своїх рідних. Збереглися фотографії, свідчення очевидців, дані сучасної ексгумації, які демонструють нам жахливі злочини комуністичної системи:

молоді студенти духовної семінарії з цвяхами в голові, вагітні жінки з розпоротими животами, юні черниці згвалтовані з повірзуваними персами...

Це все творили „визволителі”. То чи слід дивуватися тому, як галичани і волиняки зустріли їх у 1944? Якщо фашистів можна називати звірами, то чому я не можу назвати звірами комуністів? Для мене вони такі самі злочинці. І українська держава тільки тоді відбудеться, коли дочекаємося свого „нюрнберзького” процесу і заборони компартії.

Брат моєї мами – Юрій Сапіга, 21 рік, поет і художник – був замордований у Кременці разом з іншими студентами. Батьки упізнали його тільки за черевиками, які пошив йому дід. Трупи студентів чекісти засипали вапном. Мій батько був в УПА лікарем. З ним разом надавали медичну допомогу і лікарі-євреї, яких наші партизани вирятували з Тернопільського гетто.

Еліяху Йонес у книзі „Євреї Львова в годы Второй мировой войны и катастрофа европейского еврейства 1939-1944» перетворив батальйон „Нахтігаль” на дивізію та ще й вигадав буцім у червні 1941 до Львова увійшов також батальйон „Роланд”, який насправді ніколи у Львові не був. Крім того від щедрої своєї душі приписав їм злочини, до яких ці вояки ніколи не були причетні.

Дивізію „Галичина” звинуватив у тому, що вона нібито брала участь у придушенні повстання варшавського гетто у квітні-травні 1943 р. та в антиєврейських акціях на терені Галичини. Але дивізія „Галичина” тільки у жовтні 1943 почала формуватися у навчальних центрах Сілезії, а на ту пору німці вже придушили повстання у варшавському гетто й оголосили Львів „очищеним від євреїв”. У липні 1943 на всій території Галичини вже були ліквідовані всі „юденлаги”, а їхні в’язні знищені. Тим часом особовий склад дивізії перебував у навчальних таборах аж до кінця 1943 р.

Минулого року у „Дзеркалі тижня” з’явилася сенсаційна стаття заступника директора Музею історії Києва Дмитра Малакова, члена наукової ради Громадського комітету пам’яті жертв Бабиного Яру. Науковець взявся за марудну, але важливу справу – він скрупульозно підрахував справжні, а не фантазійні жертви нацистів у Бабиному Яру. І таким чином розвінчав деякі міфи. Наприклад, що євреїв загинуло там аж 200 тисяч. Він довів на документальному матеріалі, що не 200, а... 40. Значно більше загинуло українців і росіян, а тому приватизація Бабиного Яру і побудова меморіалу, присвяченого лише одній нації, не має підстав.

Другий міф твердив, що євреїв розстрілювали українські поліцаї. За даними науковця розстріли проводив батальйон, що складався винятково з етнічних німців. У звіті СПЕЦІАЛЬНОЇ УРЯДОВОЇ КОМІСІЇ „Про злочини німців на території Львівської області”, опублікованому по гарячих слідах у 1945, названо поіменно понад 200 прізвищ катів львівських євреїв. І серед них ЖОДНОГО українського прізвища. Авжеж, тоді ще ніхто не додумався ліпити з українців антисемітів. Але ж йонесам та еФеСБешникам, цим сумлінним орачам Інтернету, не про істину йдеться, а лишень про те, аби нізащо не допустити реабілітації вояків УПА. І зрозуміло чому. Чимало теперішніх ветеранів Великої Атечественнай – це чекісти, ястребки, тилкові шурі і смершівці, кати мого народу, яких би слід переслідувати нарівні із колишніми гестапівцями. І вони, і їхні діти, які стали політиками та бізнесменами, будуть проти реабілітації УПА боротися до останку.

Нам невідомі документи, які б засвідчували, що комуністи під час війни засуджували винищення євреїв. Натомість документи за підписами митрополита Шептицького і націоналіста Кубійовича збереглися. Можна також ознайомитися і з постановою ОУН у квітні 1941 р., в якій говориться, що „протижидівські настрої українських мас використовує московсько-большовицький уряд, щоб відвернути їхню увагу від дійсного спрчинника лиха і щоб у час зриву спрямувати їх на

погроми жидів”. Цікаво, що Солженіцин, наводячи цей документ ОУН, цнотливо опускає зацитоване речення, яке фактично застерігає населення від антиєврейських провокацій. Виявляється, і для колишнього дисидента Солженіцина теж чомусь вигідно показувати українців у кривому дзеркалі.

Юзью ОБСЕРВАТОР

КРАЇНА УКРАЇНА

Починаючи від 1452 року, територію України зменшили удвічі

«Починаючи від 1452 року, територію України зменшили удвічі», – заявив, 14 вересня, під час презентації книги Володимира Кубійовича «Географія українських та сумежних земель» завідувач кафедри конструктивної географії і картографії Львівського національного університету ім. І.Франка Іван Ковальчук. За словами І.Ковальчука, перше так зване захоплення території України почалося у 1452 році, коли сюди вторгнулися поляки. «Таким чином, частину території країни було, м’яко кажучи, «присвоєно», після чого почалися наступи з Австро-Угорщини, Росії.

Зараз на територіях, які колись належали Україні, проживає 70% корінних українців. Проте цього не хочуть визнавати загарбники», – зазначив він.

У Севастополі десятки вчених досліджують стародавні піраміди

У Севастополі десятки вчених з різних країн світу досліджують місце, де ймовірно під землею перебуває сім стародавніх пірамід. Зараз ведуться активні розкопки й, як говорять ентузіасти, до верхівки однієї з пірамід залишилося лише кілька метрів.

Місце знаходження пірамід визначив за допомогою унікальної методики севастопольський дослідник Віталій Гох. Кілька років поспіль за допомогою винайденого ним і запатентованому приладу, що дозволяє визначати будь-які речовини під землею, він займався пошуком корисних копалин і води. Більш детальний аналіз однієї зі знайдених споруд показав не природний, а штучний характер її створення.

"Ми дійшли до надзвичайно міцного утворення, що містило в собі тваринний білок, гіпс, рідке скло, гравій, – розповів кандидат технічних наук Віталій Гох. – Це техногенна піраміда, що випромінює енергію в певні періоди, і ця енергія також специфічна".

Підтвердити на практиці або спростувати знахідку вирішив разом з ентузіастами помічник ректора Севастопольського національного університету ядерної енергії та промисловості Ігор Котелянець. За його твердженням, університет має унікальні технології пошуку будь-яких матеріалів під землею. "Нами зроблені сканування різними методами, ми можемо підтвердити документально виявлення піраміди", – повідомив Котелянець.

Останнім часом на цьому місці побувало понад двадцять комісій, у тому числі й міжнародних. Вчені Національного заповідника "Херсонес Таврійський", які також беруть участь у розкопках, стверджують, що виявили на поверхні предмети, які датуються останньою чвертю четвертого століття до нашої ери. Вчений з Ізраїлю Борис Коган вважає, що результати досліджень і сканування повинні залучити вчених різних профілів. Спелеологи стануть в нагоді для проведення досліджень у важкодоступних місцях під землею.

Більшість вчених схиляються до того, що підземні піраміди Севастополя підтверджують здогад вчених США про те, що 65 мільйонів років тому в результаті падіння гігантського метеорита вимерла стародавня цивілізація. Саме походження пірамід поки що залишається загадкою.

"ВІЙНА"

Чоловік перетворюється на слабку і немічну істоту, якщо перед ним пара красивих і рівних жіночих ніг. Особливо неприкритих вище колін. Його здатність тверезо мислити стрімко падає і наближається до критичного нуля. Команда науковців із Чиказького університету на основі експериментів на студентах довела, (вони брали на аналіз хімічний склад їхньої слини), що навіть досить нейтральна розмова з особами протилежної статі призводить до зростання рівня тестостерону на 30%. А що вже говорити, якщо розмова плавно перетікає в щось більш наближене до основного інстинкту! Страшно подумати, що робиться тоді з нашим організмом і який у ньому тоді рівень гормонів. Хоча одним із пояснень того, що чоловіки живуть менше ніж жінки, є саме наявність у нашій системі тестостерону, який дає нам сили, але знижує наш імунний захист.

Любов триває лише рік. Інша справа, коли чоловік бачить її, омріяну жінку, мало не щодня, без гриму, халату і дорогих парфумів. Без красивих жестів втомленої життям, коханням і славою жінки. Без легенди, вигаданої нею і прийнятою на віру ним. Просто, практично та вульгарно. Без фальшивих розмов про авторське кіно, вінтаж, музику Стравінського, джаз і романи Боргеса. Не бачила, не чула, не читала й не розумію. Вишукана літературна мова з домішками сленгу і вуличного мату. Кава по-турецьки, куриво, трохи коньяку, а немає - то горілочка з канапками. Коли вона, жінка, може, і пробує бути сама собою, її можна зрозуміти. Всі ми такими будемо, і природа тут безсила. Романтика не проходить випробування часом.

Якщо вірити італійським дослідникам із університету Павії, справжня романтична любов продовжується трохи більше як рік. І все. Поташ. Рівень протеїну, який відповідає за те, що у нас трусяться коліна і потіють руки, перемикає мовлення, слух і зір, різко знижується. Любов входить у фазу стабільного й обов'язкового заняття. Ейфорія закінчується, навіть якщо офіційний шлюб - це не катастрофа планетарного масштабу. Результат усе одно той самий. У неї вагон нереалізованої сексуальної енергії, сімдесят кілограмів живої ваги, сідниці, як абажур, і море претензій до життя, яке нагадує ранні композиції "Пінк Флойд". Без екстрему, але з проблемами нездорового фанатизму. Що ж у нього? У нього ревматизм, алкоголізм і склероз, не кажучи про простатит і геморої. Учені-медики, які, здається, знають відповіді на всі запитання, а їх праці опубліковано в журналах "Нейчур" і "Селл", стверджують, що сексуальна поведінка базується на потужній біологічній основі. А якщо немає біологічної основи, немає драйву? Без паніки - немає природного потягу, то є хімія.

Жінкам, яким бракує сексуального заряду, пропонують спеціальний пластир, який потрібно наліпити на живіт і носити, не знімаючи, два тижні. Він сприяє активізації тестостерону, який викликає зростання сексуального бажання у жінок. Чоловікам простіше - "Віагра" і, звичайно, алкоголь. Одно слово, нема некрасивих жінок.

Любов - це не просто велика сила, це, виявляється, наркотик, без якого нам не прожити. Йдеться про здорових людей. За

твердженням британських науковців, перебування в стані закоханості фізично ідентичне до симптомів, які отримує людина під впливом наркотиків. Той же симптом віддалення та ейфорії. Допамін, який виділяє наш мозок в стані активного кохання, схожий до ефекту після вживання кокаїну чи speed. Дослідники з національного центру вивчення наркотиків вважають, що "симпатія і хіть - це як наркотик, який примушує нас хотіти ще і ще".

Агенти секс-шпіонажу. Нічого дивного, що таку потужну зброю впливу на нашу свідомість у своїх чорних цілях використовували розвідки світу. За інформацією

істориків, власне в СРСР була створена одна з найпотужніших у світі спецслужб, яка готувала жінок, котрі вміли звабити чоловіків. Найчастіше КДБ вербувало симпатичних студенток, обіцяючи їм усі блага, якщо вони стануть секретними секс-агентами.

Дівчат намагалися зробити розкутішими, адже вони повинні були виконувати будь-які завдання. Їм говорили, що вони солдати, їхня зброя - їх власні тіла. Ось що розповідає одна із жінок, яка пройшла через таку спецслужбу, а потім на Заході видала книжку: "Наприкінці тренувань ми ставали цинічними, злорадними, блудливими, ладними за наказом лягти в ліжку з будь-якими чоловіком і зробити його найщасливішим у світі".

Щоб ніхто "не втік", об'єктів секс-нападу завчасно дуже ретельно вивчали, аби визначити їхні уподобання. Знайомство було схоже на випадкове, але завжди закінчувалося банальним шантажем. Об'єктові ввічливо і навіть по-дружньому пояснювали, що у нього немає іншого виходу, як погодитися на співпрацю. Проте бували і проколи з точністю до навпаки.

Так, наприклад, як це сталося з індонезійським президентом Сукарно. Під час його візиту в Москву КДБ підслало групу юних спокусниць. У своєму готельному номері гість влаштував грандіозну оргію. Його сфільмували на найкращу у ті часи кольорову американську плівку дві кінокамери, встановлені за дзеркалами. Потім Сукарно запросили в "приватний" кінозал і показали порнофільм із його участі. КДБ очікувало, що це його зламає, але президент наївно вирішив, що поради зробили йому подарунком і попросив зробити ще сотню копій фільму, аби показувати в своїй країні у кінотеатрах: "Мій народ відчує гордість за свого президента, коли побачить мене таким".

Звичайно, не поради придумали секс-шпіонаж і не вони були першими у цій справі. Можна і Клеопатру згадати. Можна фашистів. В історії нацистської розвідки є ціла сторінка, присвячена прославленому салону Кітті, де практикували найціннішіше і найефективніше використання курвів для шпіонажу. В 1940-1942 рр. цей салон утримувала секретна німецька служба. На роль "мадам" призначили антифашистку Кітті Шмідт, якій агенти СС запропонували концтабір або крісло керівника борделю. Незабаром берлінська еліта вже не вилазила із салону. За один місяць оператори зробили три тисячі записів. Кожні 24 години одна дівчина приймала в середньому по п'ять клієнтів. Усе закінчилося, коли в бордель влучила британська бомба. Але не всіх

жінок примушували "це" робити. Деякі самі рвалися до бою, охоплені патріотичною гарячкою і, звичайно, елементарною жадобою заробити грошенят. Під час війни в Північній Ірландії понад десяток англійських солдат знищили спокусниці, які зустрічали їх у барах, вели додому, обіцяючи неземну насолоду, а там жорстоко вбивали. Ірландці використовували красивих жінок для того, щоб відволікати увагу вартових під час проведення бойових операцій. Британці відповіли ворогу не менш ефективно і створили свою жіночу агентуру. В Белфасті розвідка відкрила два борделі, щоб шантажувати лідерів місцевих політичних рухів. Сюди запрошували найкращих повій зі всієї Європи, щоб ті за дуже великі гроші допомагали англійській розвідці. Кінокамери за дзеркалами працювали цілодобово. Коли Ірландська республіканська армія з'ясувала, що відбувається в борделі, то скерувала туди команду кілерів, які пристрелили шістьох секс-шантажисток.

Не можна сказати, що всі чоловіки були такими бамбуками і наркозалежними від жіночої ласки. Всіх переплонула східнонімецька розвідка, котра розробила план спокуси самотніх секретарок, які працювали у важливих державних закладах Західного Берліна і ФРН. Перший контакт відбувся на автобусній зупинці або в кафе під час обідньої перерви. Випадкова розмова, і агент-"Ромео" починав... Перед початком операції агентура знала про жінку більше, ніж її близька рідня. Спокусник не нагадував зірку Голівуду. Його раптовий інтерес до неяскової пані викликав би підозру. Мужчин, відібраних для секс-шпіонажу, також навчали у спеціальних тренувальних центрах, де секрети майстерності відкривали спокусливі викладачки. Але чоловіки - не жінки, і гратися зі своїм життям заради грошей чи навіть рідної розвідки не завжди можуть. Часто операції закінчувалися крахом через те, що люди справді закохувалися, і їх уже не можна було контролювати. Проблема самотніх секретарок, які працювали в секретних установах, набрала такого масштабу, що в штаб-квартирі НАТО у Брюсселі розвісили плакати, які закликали жінок тримати серце на замку.

Зараз лідером секс-шпіонажу вважають ізраїльську службу "Моссад". Вона скеровує агентів, котрі розмовляють арабською і мають канадські чи американські паспорти, на палестинські території і в сусідні арабські держави. Один закоханий арабський пілот навіть перегнав в Ізраїль свій модифікований МіГ. Секс-шпіонаж застосовує і Китай. Тут центром уваги розкомплектованих дівчаток стають приїжджі бізнесмени, політики й журналісти. Але головною мішенню залишаються представники Південної Кореї.

Але де ж наша рідна львів'янка, яка все ще гуляє нашими вузлуватими вулицями колишньої столиці трьох кавалків імперій? Коли у Львові падає дощ і закам'яніле повітря ламає ліній горизонту й затоплює старі квартали в тумані, вона десь п'є каву. Може, не сама. Красиво і страшно. Вулиці міста, порожні обличчя, реклама, трава, якій не дали рости... Люди, в чій головах замало допаміну, і вони не відчувають себе закоханими.

МАЙКЛ

Американці бояться підслуховування

Не базікай по телефону! Базіка - знахідка для шпигуна. Американському президентові Джоржу Бушу доводиться вкотре спростовувати інформацію, що уряд США не стежить за записами телефонних розмов громадянами країни.

В американській пресі регулярно з'являються повідомлення про те, що Агентство національної безпеки (АНБ) таємно прослуховує мільйони приватних телефонних розмов. Президент Буш змушений був заявити журналістам у Білому домі, що влада не прослуховує телефонних розмов без санкції суду, а якщо АНБ це робить, то винятково для того, щоб стежити за людьми та організаціями, пов'язаними з діяльністю "Аль-Каїди". Приводом до таких заяв стало повідомлення у газеті USA Today про збір

записів телефонних розмов американців для створення бази, до якої б увійшли всі телефонні розмови всередині країни. За даними газети, такі великі телефонні компанії, як AT&T, Verizon і BellSouth, почали надавати записи розмов десятків мільйонів своїх абонентів за програмою АНБ практично відразу після терактів 11 вересня 2001 року.

"Це найбільша база, будь-коли зібрана у світі", - сказав газеті її інформатор, який не побажав розкривати свого імені у пресі. За його словами, АНБ хоче "ввести у базу кожен дзвінок, зроблений у США". Самі телефонні компанії заперечують причетність до передання таких даних урядовим інституціям та спецслужбам США. "Наша компанія нікому - ні урядовим структурам, ні АНБ - не надавала конфіденційної інформації про наших споживачів", - заявив представник компанії Bell South Джо Шендлер.

"Ми не коментуємо всього, що пов'язано з національною безпекою. Скажу лише, що ми завжди діємо в межах закону і цілком сприяємо збереженню таємниці особистого життя наших абонентів", - прокоментував звинувачення газети представник компанії Verizon Боб Варептона.

Натомість деякі сенатори з опозиційної Демократичної партії обурені фактами, які оприлюднила газета USA Today. "Ми повинні знати, що робить наш уряд для шпигування за американцям", - заявив на засіданні сенатського юридичного комітету Патрік Ліхі. Однак генеральний прокурор Альберто Гонзалес захищав перед сенаторами право програми перехоплення телефонних розмов без ордеру, щоб запобігати терористичній діяльності.

Правозахисна організація Electronic Frontier Foundation подала позов до суду на компанію AT&T за збір даних про розмови своїх абонентів. Інформацію про це правозахисникам надав один із колишніх працівників цієї телефонної компанії.

Президент Ніксон змушений був свого часу піти у відставку через незаконне прослуховування розмов у передвиборному штабі демократів. Звичайно, нинішнім скандалам довкола несанкціонованого прослуховування телефонних розмов ще далеко до Вотергейту та можливості імпичменту президенту. Однак американська преса та правозахисники ретельно стежать за будь-якими спробами втрутитися у приватне життя американців. І жодних розмов про національну безпеку тут не можна брати до уваги.

Скандали з оприлюдненням підслуханих телефонних розмов в інших державах світу, зокрема й в Україні, змушують американських політиків та журналістів стежити, щоб такого не сталося в них. Американці дали політичний притулок майорові Мельниченку, та не хочуть мати своїх мельниченків.

Іван ГОР

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Чому ми боїмося називати речі своїми іменами?

Базікання "любих друзів" про "політичну націю", "Схід і Захід разом", "толерантність", "порозуміння" ветеранів "союзу офіцерів ССРР" з ветеранами "Братства ОУН-УПА", "європейських цінностях" т.і. остаточно задовбало. Особливо задовбав минулий "праздник перемоги", який, до речі, ніколи не святкував Сталін, бо усвідомлював свою поразку і провал усіх планів ССРР у цій по суті ним же розв'язаній війні. Але чому ж ми так боїмося назвати речі своїми іменами?

Україна 3,5 сторіччя колонізувалася. Цвіт нації російщився і асимілювався, непокірні знищувалися та депортувалися, обезлюднені землі заселялися колоністами. Найбільше колонізований Крим, звідки були повністю депортовані корінні народи. Підлягали повній депортації і українці, і лише з суто технічних причин депортація була частковою. Справжній наказ про повну депортацію українців, який раніше вважався німецькою фальшивкою, вже знайдений в архіві наркома внутрішніх справ України з 1943 р. В. Рясного. Сенсацією в окупованому інформаційному просторі України це не стало, і більшість українців про цей наказ дотепер не знає.

Істотним чинником колонізації було переселення до України росіяно-ветеранів імперських збройних сил і спецслужб після виходу на пенсію. Сьогодні їх об'єднання, що складається переважно з тилкових та карателів, є передовим загонном антиукраїнських сил, і в той же час користується всіма можливими пільгами і привілеями, наданими їм державою. Борців же за Незалежність, які в будь-якій країні світу мають щонайвищий статус, ця псевдоукраїнська держава не визнає навіть учасниками бойових дій.

Як не дивно, ветерани ОУН-УПА дотепер не розуміють, що знаходяться по суті в тій же державі, з якою воювали, що зневажає їх та шанує катів українського народу. Така дія ейфорії від споглядання привласнених колоніальною владою тризуба та прапора (до речі, "синьожовтого" а не справжнього, жовтоблакитного).

Постійні нагадування про Іспанію і Польщу абсолютно недоречні. Адже там з обох боків воювали патріоти своєї країни за свій шлях в майбутнє - європейський або азійський. Переміг європейський, і лише тому стало можливим примирення. Пригадаємо ліквідацію білогвардійців, які повірили радвладі, що відновила імперію, і повернулися до Росії. Пригадаємо ліквідацію в 1945 р. донських і кубанських козаків, через чверть століття після громадянської війни. Так само повна ліквідація українців як нації, повне їх російщення або ж депортація шляхом створення в Україні умов, нестерпних для існування, повернення до імперії українських земель продовжує залишатися головною геополітичною метою Росії. Путін в своєму останньому посланні натяк на це вже зробив.

Товарищ російський волк хорошо знает, кого кушать.

Отже примирення упосліджених цією державою борців за Незалежність України, що захищали від репресій усіх окупантів свої сім'ї і свою землю, з обдарованими усіма пільгами і привілеями карателями, в тому числі й тими, хто під виглядом бандерівців убивав комуністів і мирних жителів, теоретично можливо лише в одному випадку - якщо карателі покаються. Зрозуміло, що поки вони мають найпочесніший статус у цій державі, це неможливо. З Червоною ж армією УПА не воювала і давно примирилася.

Чому ж ми боїмося сказати, що в Україні, на відміну від інших західних колоній Росії, що звільнилися, повністю збережена і активно діє агентурна мережа імперських спецслужб? Чому ми

боїмося сказати, що активно розпалюваний керованими ними псевдо націоналістичними організаціями антисемітизм дискредитує справжній український націоналізм Коновальця, Бандери, Шухевича, його міжнаціональну політику? Чому ми боїмося сказати, що антисемітизм при всіх режимах російської влади завжди був і залишається її ідеологічною зброєю? Що ця зброя використовується для дискредитації України в очах цивілізованого миру, а також для відволікання уваги людей від дійсних причин їх проблем. А причини ці полягають в тому, що Росія зацікавлена в дестабілізації і максимальному зниженні рівня життя в Україні, маючи для цього досить засобів, у тому числі і для саботажу заходів з енергетичної незалежності. До того ж найодіозніші представники горезвісної нації обслуговують в Україні інтереси саме Росії.

Чому ми так боїмося сказати дуже багатом обдуреним українцям, що пануюча в країні московська церква після берієвської реформи 1943 р. є не церквою, а філіялом спецслужб, інструментом російської геополітики в Україні, і що від КГБ-СВР-ФСБ не може надходити ніякої "благодаті"?

Чому ж ми боїмося сказати, що, судячи з дій та бездіяльності команд Ющенка і Кучми-Януковича, в 2004 р. після виходу на Майдан сотень тисяч людей вони уклали угоду про добровільну передачу влади в обмін на безкарність вчинених старою владою злочинів? Чому ми боїмося сказати, що обидві ці команди зацікавлені в збереженні всього того, що отримало назву "кучмизм", - "телефонного права", системи хабарів і "відкатів", продовження пограбування всенародного надбання, переведення надприбутків в офшори, масової контрабанди на кордонах, корупційних газових та нафтових схем - усього, що минулого року почала ламати Тимошенко, що і було головною причиною її звільнення?

Чому ми так боїмося сказати, що своєю угодою з антиукраїнськими силами, яка привела бандитів замість тюрем до парламенту та місцевих рад, Ющенко вчинив найтяжчий історичний злочин проти українського народу, що може мати для нього непоправні наслідки?

Чому ж ми боїмося сказати, що ганебна метушня навколо т.з. "політреформи" укупі з усіма "каоліціями" є наслідком проваленого політпроекта "Кучма-3", підхопленого в своїх інтересах і нав'язаного нам деякими політичними силами, у тому числі й тими, хто зацікавлений у ще більшому посиленні влади великих грошей, ще більшому відриві влади від народу, дестабілізації і зниженні рівня життя в країні в інтересах Росії?

Політреформа і нова Конституція дійсно необхідні, але з метою передачі влади всенародно обраному сильному національному лідеру з повною свободою дій по ліквідації прогнилої колоніальної системи влади, повному відділенню влади від нагробаних у народу великих грошей, придушенню антидержавних сил, але і з повною відповідальністю за свої дії. І абсолютно неважливо, як цей лідер називатиметься - президентом, прем'єром, великим князем чи гетьманом.

Чи не пора визнати, що 15-річне базікання про "демократію" "толерантність" і "порозуміння" поставило на грань краху проукраїнські сили, призвело до загрозливого посилення антиукраїнських і загрожує втратою Незалежності? В умовах руйнівної для країни української псевдодемократії, де судова влада, як і інші її гілки, є різновидом бізнесу у протистоянні "толерантності" з нахабністю, тим більш ординською, результат є наперед визначений. Чи не пора усвідомити небезпеку для українців політики "любих друзів", що загострюють стосунки з

Росією, але при цьому сприяють консолідації антиукраїнських сил і розпорошенню проукраїнських, частка яких в парламенті в результаті останніх виборів катастрофічно зменшилася?

Сьогодні можна говорити про повний крах проголошеної 10 років тому націонал-патріотами політики "конструктивної опозиції". Тож чи не пора, нарешті, назвати речі своїми іменами і розмежуватися? Чи не пора сказати людям, що голосування на референдумі за чи проти вступу України в НАТО є голосуванням за чи проти Незалежності України? Адже при позаблоковому статусі країни за відсутності боєздатної національної армії та повної безкарності дій потужних антидержавних сил Україна нездатна протистояти східному сусідові, який прагне її поглинути. Щодо ж теревенів про якісь "гарантії" Росії, то варто згадати слова Бісмарка, що всі договори, укладені з Росією, не варті паперу, на якому вони написані. Усі, хто знає українську історію, можуть це підтвердити.

Чи не пора, нарешті, нашим націонал-патріотам припинити скигління та почати реальні дії по деколонізації, визволенню від імперської окупації, насамперед - інформаційного простору, відкрити очі обдуреним, захистити заляканих, усвідомити, що ніякий компроміс між взаємовиключними напрямками неможливий, і що про створення політичної нації можна говорити тільки після консолідації української України і нейтралізації позбавлення громадянства і депортацією головних агентів впливу антиукраїнських сил, що зважають тільки на жорсткий опір?

Роман Полтава

ІРАК ЕКСПОРТУЄ ЛЮДСЬКІ ОРГАНИ

Італійська газета La Stampa у статті "Ще один багдадський жах: нелегальна торгівля людськими органами" пише, що в окупованому США та її союзниками Іраку процвітає торгівля людськими органами. У цьому нелегальному бізнесі задіяні мільярди доларів, величезні хабари. Щодня фрагменти людських тіл завантажують у рефрижератори, що прямують до Кувейту або до іранського кордону, і які врешті-решт опиняються у клінічних центрах Австралії, Японії та Швейцарії. Ідея написання статті в кореспондента La Stampa виникла, коли він почув у новинах словосполучення "індустрія смерті працює на повну потужність". Щоправда, той, хто сказав ці слова, не підозрював, наскільки буквально їх можна сприймати. Війна спричинила те, що упродовж багатьох місяців у Іраку продавали лише одну сировину, на яку стала багатою ця країна, - людські тіла. Перші підтвердження такої діяльності з'явилися, коли на кордоні зі Сирією затримали вантажівку із людськими рештками. Водій намагався підкупити поліціантів, ті не погоджувались взяти гроші, і тіла викинули посеред пустелі. Кореспондент італійської газети відвідав багдадський морг, і розмова з деякими лікарями та правоохоронцями остаточно підтвердила його припущення. Перші випадки викрадення тіл трапилися ще узимку, коли почастишали вибухи автомобілів, і кількість жертв серед місцевого населення різко зросла, - розповів журналісту один із лікарів. "У медичних колах Багдада про цей феномен багато говорять, бо цілком очевидно, що існує щонайменше чотири організації, - говорить лікар. - У них є фургони і машини швидкої допомоги. Окрім того, вони, ймовірно, підкуповують водіїв, які працюють у лікарнях. Щойно десь відбувається теракт, туди приїжджають ці злочинці, досвідченим оком обирають жертви (наймолодших, менш понівечених, тих, хто ще дихає) і вивозять їх. Коли тіла надходять до судових моргів, родичам кажуть, що тіло неможливо було впізнати, і його одразу ж поховали. Так десятки, а, можливо, й сотні іракців перетворюються у товар на світовому ринку трансплантантів". Те, що в Іраку викрадають тіла, підтверджує й керівник багдадської кримінальної поліції. Він розповів кореспондентові La Stampa, що такий бізнес існував й за режиму Саддама Хусейна. Так кілька років тому відкрили канал постачання людських органів з Іраку до Об'єднаних арабських еміратів та європейських країн.

Сенсаційне відкриття

За повідомленням видання The Times австралійським ученим вдалося виростити повністю функціональні жіночі груди зі стоволової клітини самки миші. Це досягнення може привести до прориву в лікуванні ракових пухлин молочної залози та нового підходу в пластичній хірургії.

Учені вперше змогли видалити ствоволові клітини молочної залози з грудей самки миші. Вони трансплантували одну з цих клітин у жирову тканину грудей живої миші, в якій заздалегідь видалили всю грудну тканину. Клітина почала ділитися й утворила всі нормальні типи клітин, які є в мишачих грудях. При цьому молочна залоза справно функціонувала та виробляла молоко.

У довгостроковій перспективі також можливим є використання ствоволових клітин молочної залози з метою вирощування грудної тканини для реконструктивної хірургії після видалення молочної залози або навіть для пластичних операцій зі збільшення розміру грудей. Ізолювати ствоволові клітини молочної залози вдалося ще одній групі учених - із Центру вивчення раку Британської Колумбії у Ванкувері.

Лікарі за ґратами

Гучний скандал відбувся в Ізраїлі. Поліція затримала чотирьох медиків за підозрою в проведенні незаконних експериментів на людях похилого віку. "Злочинну четвірку", яка працювала у спецлікарнях Каплан у Реховоті та Гарцфельд у Гедері, звинувачують у зловживанні службовим становищем, насильстві з обтяжливими обставинами, спричиненні смерті з недбалості, шахрайстві, підробці документів, невиконанні професійного обов'язку та недотриманні обумовлених законами процедур.

За даними правоохоронних органів, у цих лікарнях тривалий час провадили незаконні експерименти над літніми пацієнтами. Зокрема, "медики-вбивці" намагалися з'ясувати, як впливають на стан людини різні дози металу, доданого до медичних препаратів. Звісно, піддослідні не давали своєї згоди на участь в експерименті й не мали гадки про те, що стали об'єктами досліджень лікарів-садистів, а деякі хворі через розлади мозкової діяльності навіть теоретично були не в змозі відмовити "четвірці".

Як повідомили "Газету" джерела в ізраїльській поліції центрального округу, в слідчих є підозри, що внаслідок одного з таких експериментів померло 12 пацієнтів. Утім про їхню смерть керівництво лікарні не доповіло в міністерство охорони здоров'я, як того вимагають правила, необхідного в таких випадках внутрішнього розслідування також не проводили.

Розслідування виявило, що деякі лікарі йшли кар'єрною драбиною вгору за наукові досягнення, що ґрунтувалися на результатах незаконних експериментів. У низці випадків дані дослідів використовували для підготовки наукових публікацій у місцевих і міжнародних медичних часописах.

Дмитро Каневський, Хайфа, Ізраїль

200 мільйонів "на голці"

Майже 200 мільйонів осіб у світі вживають наркотики. Про це йдеться в новій Всесвітній доповіді ООН про наркотики, яку підготувало управління цієї організації з боротьби з наркотиками та злочинністю. "Нині приблизно 200 мільйонів людей, або 5%, віком від 5 до 64 років вживають наркотики. А число тих, кого називають наркотично залежними, становить близько 25 мільйонів", - повідомляє центр новин ООН.

Від Параски до поразки

"Ночь в грехах, день в слезах" - є така російська приказка. Погодьтеся, добре діло вночі не робиться. Тим більше – у темних коридорах будівлі на Банковій, звідки ще не вивітрився дух її попередніх хазяїв... Слів немає. Є лише емоції, які затьмарюють розум і змушують ретельно обирати слова. Приблизно так, як без п'яти хвилин прем'єр-міністр Янукович підбирає слова, коли мозок сигналізує – кажи "бля"!..

Важко зважити перемогу й поразку на одних терезах. Звичайно, ми ніколи достеменно не дізнаємося, як проходили переговори за зачиненими дверима в президентському секретаріаті. Нас там не було. Але ми є громадянами і, керуючись лише цим фактом, маємо право голосу. Навіть тоді, коли політики привласнюють собі право говорити від нашого імені.

Ющенко – третій за ліком глава держави, але водночас перший президент, чие посвідчення виписано не чиновниками центрвиборчкому, а мільйонами людей, які свято вірили в можливість приходу українського Джорджа Вашингтона "з новим і праведним законом". Я мав щастя бути серед цих людей і точно знаю, що якщо б не ми, не наші дії, мрії, бажання, терпіння, ніколи б Ющенкові не бачили президентського крісла.

На жаль, попри ритуальні, схожі на камлання чаклунів вуду, заклики "не зрадити", "не забути Майдан" президент та його оточення чомусь вважають, що метою мільйонів людей було не звільнення країни від страху, брехні й фарисейства, а працевлаштування політика з замашками сибарита, органічно не здатного до щоденної методичної роботи.

Ющенко був не ідеальний кандидат у президенти. Але... Мусимо визнати, що на це закривали очі – адже йому (отже, і нам) протистояло справжнє мурло. З подвійним табірним досвідом і прізвиськом "Хам", "братками" Ахметова, іклами і м'язами Медведчука, сумлінням Ківалова, інтелектом Могилевської та Баскова...

На цьому тлі делікатний і принциповий, як здавалося, лідер "Нашої України" виглядав майже янголом з крильцятами. Ріжки у нашого обранця почали прорізуватися доволі швидко. Його прихильники, перебуваючи в полоні дивовижної атмосфери київського Майдану, одягли рожеві окуляри і воліли не зауважувати, як мінімум, дивних кроків свого улюбленця. ...Гостроконечний паркан навколо ЦВК, побудований Ківаловим і Засухою, з метою "захисту" цього лігва демократії, залишився і чудово себе почуває і до сьогодні. Так само, як і його молодший чавунний братик навколо секретаріату президента-демократа...

Справа про вбивство Георгія Гонгадзе. Без коментарів. Зразок повної імпотентності й цинізму вже нової влади – від Ющенка та Піскуна до невідомих слідчих і прокурорів.

Справа про так зване "отруєння". Не розслідувалася. Вся "вільна преса" мовчить, старанно роблячи вигляд, що її це не стосується. За місяць, 5-го вересня, буде вже друга річниця "таємної вечері", злочину без карі.

Отже, ніякого діоксину не було? А що було, Вікторе Андрійовичу?..

Справа про так звану "спробу підірвати офіс Ющенка". Закрите слідство і суд без преси. Вирок не дав відповіді на питання – хто замовляв вибух – вороги майбутнього президента чи "любі друзі".

Справа про так званий "транзитний сервер". Вибачте, але її про...ано.

Справа про побиття людей 23 жовтня 2004 року під ЦВК. Міліцейським генералам, які привезли з Донецька уродів, які гамселили молотками людей, все вибачили. "Народна влада" нікого не покарала.

Артек – відмито й вкрадено мільйони. Оборудки міністра транспорту Кирпи – те саме, але рахунок іде на мільярди. Цензура ЗМІ, уособлена темниками. Всі ці злочини по суті не розслідувалися.

І так далі. А скільки було зроблено дурниць – від брутального наїзду на журналіста "УП" Сергія Лещенка до кришування бездипломного "професора" Зварича та нафтогазового жлоба на "мерседесі" Івченка, не кажучи вже про вручення ордена княгині Ольги бабі Парасці!..

А тепер задачка для першокласників.

Президент Ю., який півтора роки тому мав безпрецедентну довіру людей, але не забезпечив виконання головних пунктів своєї програми, може проводити

переговори з партією реваншу, партією северодонецьких сепаратистів, і просто донецьких "братків" і здирників, посилаючись на волю людей, які його обрали?

Відповідь очевидна. Для всіх, тільки не для Ющенка, який всерйоз вважає, що здача урядових крісел для Януковича та його людей дорівнює встановленню контакту з українським сходом.

Замість планомірної й нелегкої боротьби за декриміналізацію Донбасу – вручення портфелів тим, хто визискував і дурив людей. Невже все це є гідною платою за підпис комуністів і регіоналів під фальшивим "універсалом"? Видавати за план національної згоди переспів Конституції, який не має жодної юридичної сили, - це треба ж уміти!

Ще кілька днів тому здавалося, що шанс вийти з кризи є. Розпуск Верховної Ради з одночасною ревізією принципів формування виборчих списків зразка зими-весни 2006 року. Спільний список сил Майдану без екс-кучмістів з БЮТу, соціалістів, людей Кінаха (випадків із Антоньєвою, яка трохи не опинилася в Раді за квотою ПППУ, Заплатинським та Волковим-баскетболістом вистачить для такої вимоги?) та суттєве оновлення нашоукраїнських лав. Плюс авторитетні громадські діячі, молодіжні лідери, представники аналітичних центрів тощо.

Хочуть третьякови та губські бути в парламенті – нехай ідуть окремою колоною. Не заперечуватиму, навіть під назвою "Майдан!", бо таке тепле помаранчеве слово і диво, на жаль, остаточно загажено брудними руками політиків.

Розумію, що все це зробити було б непростю. Так, довелося б попрацювати. Але тоді можна було б звернутися до людей, до "нації" (словами президента), і попросити підтримки в обмін на гарантії реалізації в Верховній Раді та уряді програми реформ – у місцевому самоврядуванні, податковій, пенсійній, культурній політиці тощо.

І бажано без "благотупостей" на кшталт "Єдиної Помісної Православної церкви". "Не всяк праведник, хто в церковь ходит. Всяк крестится, да не всяк молится". Це не приказка. Це висновок.

Вахтанг Кіпіані